

บทแปล

การสมรส: สัญญาระยะยาว

ของ ลอยด์ อาร์ โคเฮน

ถึงแม้ว่าการสมรสจะเป็นมากกว่าสัญญาในมุมมองทางด้านศาสนา วัฒนธรรม ชีววิทยา จิตวิทยา และปรัชญา อย่างไรก็ตาม การสมรสก็เป็นสัญญา หลักสำคัญของสิ่งนี้ปรากฏ อยู่ชัดเจนในคำปฏิญาณการสมรส¹ ชายสัญญาว่าเขาจะเป็นสามี และหญิงสัญญาว่าเขาจะเป็น ภรรยา แต่ละฝ่ายต่างสัญญาว่า ไม่ว่าจะการเปลี่ยนแปลงใดก็ตามที่เกิดขึ้นโดยสลายลงแห่งกาลเวลา พวกเขาจะยังคงทำหน้าที่ของแต่ละฝ่ายในความมุ่งมั่นแห่ง “ความรัก” “การให้เกียรติ” และ “การ ใส่ใจ” ในชีวิตที่เหลืออยู่ของพวกเขา โดยอาศัยการประกันในเรื่องเหล่านี้ คู่สามีภรรยาแต่ละคู่จึง ลงทุนในการสมรส โดยการนี้ได้ผลประโยชน์ในความรักทั้งในปัจจุบันและอนาคตและ ทางเลือกในชีวิตอื่นๆ

คำมั่นสัญญาที่จะทำหน้าที่ในความมุ่งมั่นอันหนึ่งอันใดไม่ได้เป็นเพียงแรง สนับสนุน⁽¹⁾ เดียวเท่านั้น หากแต่คำมั่นสัญญานั้นเป็นข้อกำหนดที่สำคัญในสัญญาด้วย ในการ สมรสนั้นยิ่งกว่าสัญญาประเภทอื่นๆ ความมุ่งมั่นนั้นเป็นสิ่งที่มีความค่า และมีคุณค่ามากเสียด้วย ทั้ง คุณค่าแก่ผู้รับบริการในบริการต่อกันฉันคู่สมรสรวมถึงต้นทุน หรือมูลค่าต่อผู้ให้บริการ ต่างล้วน ขึ้นอยู่กับแนวคิดที่แต่ละฝ่ายได้ให้และได้รับด้วยโดยสำคัญ

บางคนอาจคัดค้านถึงการจัดลักษณะของการสมรสให้มีสภาพเป็นสัญญา พวกเขา เห็นว่าการสมรสเหมือนเป็นเรื่องของสถานะมากกว่าสัญญา กล่าวคือ การสมรสเป็นสภาพที่ กำหนดและระบุส่วนมากในเรื่องของสิทธิที่ชัดเจน หน้าที่และสิทธิพิเศษในเรื่องการสมรส มากกว่า

---

¹ บทนี้แสดงให้เห็นข้อความที่เป็นปัจจุบันที่สุดของความคิดของผมในหัวข้อเรื่องการสมรส และการหย่า ข้อความของผมก่อนหน้านี้และบางกรณีอาจเป็นข้อความที่สมบูรณ์กว่าปรากฏอยู่ใน โคเฮน (Cohen) (1987) ดู โคเฮน (1998 หน้า 618) และ โคเฮน (1995)

จะเป็นเรื่องของคู่สัญญา² พวกเขายังเห็นว่าในขั้นตอนเริ่มทำสัญญานั้นไม่มีการระบุเรื่องหนี้⁽²⁾ ที่กำหนดไว้โดยเฉพาะเจาะจงในสาระสำคัญ แล้วสิ่งนี้จะป็นสัญญาได้อย่างไรในหากไม่มีการระบุหน้าที่ที่เฉพาะเจาะจงและชัดเจนอย่างแท้จริง

คำคัดค้านเหล่านี้ไม่ได้ทำลายหลักความคิดเรื่องการสมรสในฐานะที่เป็นสัญญา⁽³⁾

คำคัดค้าน⁽⁴⁾ ไม่ได้ทำอะไรไปมากกว่าชี้ให้เห็นคุณสมบัติเฉพาะของสัญญานี้ สาระสำคัญของธรรมเนียม⁽⁵⁾ ก็คือ เป็นความตกลงโดยสมัครใจระหว่างผู้ใหญ่สองคนที่ยินยอมพร้อมใจ⁽⁶⁾ ถึงแม้ว่าจะเป็นความตกลงที่หนี้ สิทธิ และสิทธิพิเศษ ส่วนมากเป็นเรื่องปริยายและนิยามไว้ หากมี ส่วนมากโดยรัฐมากกว่าโดยคู่สัญญา ข้อเท็จจริงที่ว่ากรกระทำโดยเฉพาะเจาะจงที่คู่สมรสแต่ละคู่ต้องการไม่ได้รับการระบุไว้ในเวลาที่ทำการสมรส ทำให้มันแทบจะไม่มีความเป็นสัญญาการสมรสได้นั้น สัญญาจ้างงานเป็นสัญญาอีกประเภทหนึ่งที่มักจะไม่วะบุหน้าที่เป็นการเฉพาะเจาะจง สัญญาการสมรสที่พยายามกำหนดความเฉพาะเจาะจงและรายละเอียดอาจนำมาเขียนเป็นเค้าโครงเรื่องสำหรับคณะตุลาการคดี ไพนัน⁽⁷⁾ แต่ไม่ใช่สำหรับการสมรส ความซับซ้อน ความแนบเนียน และคุณภาพที่จำเป็นของหน้าที่ทั้งหลายที่แทบจะไม่มีวันสิ้นสุดที่แต่ละฝ่ายต้องปฏิบัติ ทำให้สัญญาการสมรสนั้น ไม่มีประสิทธิภาพ หากไม่พันวิสัย ที่จะระบุหน้าที่เหล่านั้นด้วยความแม่นยำใดๆ ความหมายของคำว่า “สามี” และ “ภรรยา” และสิทธิที่เฉพาะเจาะจงและหน้าที่ที่มาพร้อมกับบทบาทของแต่ละคนมักจะอนุมานได้จากวัฒนธรรมย่อยและฐานะทางสังคมที่คู่สัญญาได้รับการเลี้ยงดูมา และที่สำคัญที่สุดจากความสัมพันธ์ก่อนการสมรสของพวกเขา

---

² มีการอภิปรายกันอย่างมากในวรรณกรรมด้านกฎหมายว่าการสมรสเป็นที่เข้าใจกันอย่างชัดเจนว่าเป็นความสัมพันธ์ในรูปแบบสัญญา หรืออีกทางหนึ่ง เป็นความสัมพันธ์ทางด้านสถานะหรือไม่ ผู้ให้ความเห็นบางท่านโต้แย้งว่า “เพราะว่ากฎหมาย ไม่ใช่คู่สัญญา เป็นผู้กำหนดหนี้ของคู่สามีภรรยาแต่ละคู่” ความสัมพันธ์จึงเป็นเรื่องสถานะอันหนึ่งอย่างแท้จริงมากกว่าที่จะเป็นสัญญา (บาร์ค็อค (Barcock), 1978, หน้า 564) บททั่วไป คลาร์ก (Clark) (1968) บทเฉพาะ ข้อ 6.1 หน้า 181-2

การตัดค่านี้อีกประการหนึ่งที่เป็นพื้นฐานกว่าในเรื่องมุมมองทางด้านสัญญาแห่งการสมรส ก็คือสภาพของความรัก (หรือบางทีเป็นการอยู่ในอารมณ์รัก) กับใครก็ตาม ไม่ได้เป็นการกระทำโดยเจตนา ดังนั้น คำมั่นสัญญาที่จะรักอาจไม่ได้เป็นที่ประสงค์ของผู้ให้คำมั่นสัญญา และผู้รับคำมั่นสัญญาก็ไม่ได้มีความเชื่อที่จะก่อข้อผูกมัดที่สามารถบังคับได้

มีปฏิริยาของประการต่อการตัดค่านี้อีกประการแรก เราอาจจะต้องตีความคำปฏิญาณในการสมรสใหม่ว่าเป็นคำมั่นสัญญาที่จะรับเอาความเสี่ยงและชำระค่าเสียหาย กล่าวคือแต่ละฝ่ายได้ให้คำมั่นสัญญากับอีกฝ่ายว่าพวกเขาจะรับเอาความเสี่ยงในกรณีที่มีความรักในชีวิตคู่สมรสของพวกเขาสิ้นสุดลง ถ้าเหตุดังกล่าวนั้นเกิดขึ้น พวกเขาต่างยอมรับความรับผิดชอบทางกฎหมายสำหรับความสูญเสียต่อคู่สมรสของตน สัญญาที่จะรับเอาความเสี่ยงเช่นนั้น ไม่ได้ที่ผิดปกติแต่อย่างใดเลย ยกตัวอย่างได้เช่น การประกันชีวิตเป็นสัญญาเช่นนั้น เหมือนกับความมุ่งมั่นส่วนใหญ่ในสัญญาสมรส สัญญาประกันชีวิตอาจในอีกทางหนึ่งระบุและตีความได้ว่าเป็นคำมั่นสัญญาที่จะรักษาผู้เอาประกันให้มีชีวิตอยู่เป็นปี หรือจะจ่ายค่าเสียหายหากการกระทำการดังกล่าวไม่บรรลุผล

ปฏิริยาที่เรียบง่ายและเป็นพื้นฐานมากขึ้นกว่าเดิมในเรื่องการตัดค่านี้อีกประการหนึ่งของความรักที่ขาดเจตนา ก็เพื่อจะยืนยันว่าสิ่งนี้เป็นการตีความที่ผิดพลาดในความหมายของคำว่าความรักในบริบทของคำปฏิญาณการสมรส คำปฏิญาณคือคำมั่นสัญญาที่จะไม่มีความรักต่อคู่ของตน แต่จะปฏิบัติต่อกันในวิธีการที่แสดงออกซึ่งความรัก การให้เกียรติและความเคารพ จึงเป็นเรื่องพฤติกรรมที่เข้ามาเกี่ยวข้องกับคำมั่นสัญญาไม่ใช่อารมณ์

การสมรสถือได้อย่างชัดเจนว่าเป็นสัญญา แต่การสมรสเป็นสัญญาประเภทใด การสมรสได้ให้อะไรแก่คู่สัญญาบ้าง อะไรเป็นอุปสรรคของการบังคับ อะไรเป็นผลจากความล้มเหลวของการบังคับที่มีประสิทธิผล

1. เศรษฐศาสตร์แห่งการสมรสและการหย่า

ถึงแม้ว่าหลักสำคัญส่วนมากของการสมรสจะไม่ได้ประกาศออกมาในคำปฏิญาณในพิธีแต่งงาน แต่อย่างน้อยความคาดหวังหนึ่งซึ่งเกือบจะเป็นที่รับรู้กันทั่วไปได้รับการประกาศอย่างชัดเจน การสมรสทั้งหลายทำขึ้นด้วยคำมั่นสัญญาที่ว่าความสัมพันธ์ควรยืนหยัดไปตลอดชีวิต

ร่วมกันของคู่สัญญา อย่างไรก็ตาม บ่อยครั้งที่คำมั่นสัญญาดังกล่าวได้สิ้นสุดลง และคู่สัญญาฝ่ายหนึ่งหรือทั้งสองฝ่ายได้หาทางที่จะสิ้นสุดสัญญานี้ สาเหตุก็เพราะว่าการสมรสเป็นสัญญาชนิดหนึ่ง ปัญหามากมายที่อยู่ในการทำให้กฎหมายหย่ามีประสิทธิภาพและเป็นธรรม การจ่ายค่าเลี้ยงดู และการแบ่งทรัพย์สินนั้น มีความแตกต่างและเป็นกรณีพิเศษทางด้านอุปสรรคที่ต่างไปจากที่ปรากฏอยู่ในเรื่องการบังคับในสัญญาเชิงพาณิชย์ทั้งหลาย

ถึงแม้ว่าจะเป็นเป้าหมายสูงสุดแห่งความรักอันโรแมนติก⁽⁸⁾ การสมรสก็ยังสามารถนำมาวิเคราะห์ได้อย่างหลากหลายโดยใช้ทางเลือกอันสมเหตุเป็นผล (rational choice)⁽⁹⁾ เป็นเครื่องมือในการวิเคราะห์ การสมรสเป็นข้อผูกมัดโดยสมัครใจที่มักจะกระทำหลังจากการไตร่ตรองอย่างถี่ถ้วน ถึงแม้ว่าการไตร่ตรองนั้นจะไม่สมบูรณ์แบบก็ตาม การตัดสินใจที่จะสมรสกับหญิงคนใดคนหนึ่งโดยเฉพาะ ถึงแม้ว่าจะอยู่บนพื้นฐานของแรงจูงใจทางด้านอารมณ์อย่างมากในความงามทางกายภาพ แต่การตัดสินใจนั้นแท้จริงแล้วเป็นเรื่องทางเศรษฐศาสตร์ กล่าวคือ เป็นเรื่องของ การแลกเปลี่ยนและการเสียสละ

ในการวิเคราะห์ดังต่อไปนี้จะเห็นว่า ผลกระทบภายนอก⁽¹⁰⁾ (externalities) ที่เกิดขึ้นจากการสิ้นสุดการสมรสไม่ได้ให้สิ่งตอบแทน ผลกระทบภายนอกหลักเป็นผลมาจากเด็ก ซึ่งเป็นผู้ประสบกับผลภายนอกเหล่านั้นเองด้วย ผู้สังเกตการณ์ส่วนมากเชื่อว่าตัวเด็กเองประสบกับผลภายนอกเชิงลบอย่างมากจากการหย่าของบิดามารดา ส่วนที่เหลือของสังคมได้รับความเสียหายจากผลกระทบภายนอกเชิงลบโดยตรงจากการหย่าแต่ละครั้งเป็นการเฉพาะ⁽¹¹⁾ และโดยอ้อมจากความมีอยู่ซึ่งทางเลือกของการหย่า อันประกอบไปด้วย การเยียวยาที่ไม่สมบูรณ์ต่อกรณีผิดสัญญาซึ่งการหย่าได้ก่อให้เกิดหรือยอมรับ ในธรรมเนียมของการสมรส ผลกระทบภายนอกเหล่านี้มีความสำคัญอย่างมาก กล่าวคือ ในบทนี้ซึ่งจะวิเคราะห์การสมรสโดยสมมติว่าผลกระทบภายนอกนั้นไม่ปรากฏอยู่ ทฤษฎีแห่งการสมรสในเชิงสัญญาที่มีความทำทายนอกที่จะอธิบายได้โดยมิต้องกล่าวถึงผลกระทบภายนอกเหล่านั้น และผมไม่สามารถที่จะเสนอการบูรณาการเชิงทฤษฎีที่เป็นระบบใดๆในเรื่องผลกระทบภายนอกแห่งการสมรสและการหย่าให้กลายเป็นทฤษฎีการสมรสในเชิงสัญญาได้ ผมจะชี้ให้เห็นว่าการสมรสเป็นเพียงหนทางหนึ่งสู่การให้กำเนิด ซึ่งมีการแทนที่กันได้ หรือกล่าวได้อีกอย่างหนึ่งว่า การสมรส การหย่า การทำปฏิสนธิเด็ก การให้กำเนิดเด็ก และการดูแลเด็กจนเติบโตใหญ่ ต่างเป็นทุกชิ้นของโมเสสเล็กๆที่เรียงต่อกันได้จากภายใน ยิ่งการ

สมรสนำปรารถนาและมั่นคงมากเท่าใด ความต้องการ⁽¹²⁾ในการเกิดนอกสมรส⁽¹³⁾ย่อมน้อยลงเท่านั้น และเป็นไปในทางกลับกัน ดังนั้น การประเมินผลของผลกระทบภายนอกในระบบการสมรส และการหย่าใดๆ จำต้องรวมถึงผลกระทบไม่เพียงแต่ในเด็กของคู่สามีภรรยาที่สมรสเท่านั้น แต่รวมไปถึงเด็กที่เกิดแต่บิดามารดาที่ไม่ได้สมรสด้วยเช่นกัน

2. เหตุใดถึงสมรส สินทรัพย์เฉพาะสิ่ง⁽¹⁴⁾ เป็นอย่างไร⁽¹⁵⁾

เราเริ่มจากคำถามที่ว่าทำไมผู้คนถึงเลือกที่จะทำการสมรสตั้งแต่แรก ทั้งๆที่การสมรสต้องการข้อจำกัดอันลึกซึ้งในอิสรภาพส่วนบุคคล และอุปสรรคที่ชัดเจนในการคาดเดาความต่อเนื่องในความรักของแต่ละคน ความเป็นที่นิยมในข้อผูกมัดทางสัญญาาระยะยาวของการสมรสนั้นต้องการคำอธิบาย ในสัญญาเชิงพาณิชย์ส่วนมาก ผลกำไรจากการทำสัญญามีความสำคัญอย่างแท้จริง ความสุขเดียวที่เกิดขึ้นขณะที่เริ่มทำสัญญา เกิดขึ้นจากการคาดการณ์ของผลการปฏิบัติตามสัญญานั้น ต่างจากการการสมรสที่ผลกำไรที่สำคัญสองประการได้เกิดขึ้นเพียงแต่เริ่มทำสัญญาแล้ว ประการแรก การก้าวเข้าสู่สภาวะศักดิ์สิทธิ์ที่ทำให้เกิดการหลอมรวมทางวิญญาณทั้งสองเข้าด้วยกัน ได้ปะทะความรู้สึกด้านศาสนา/จิตวิทยาที่ยังลึกในจิตวิญญาณของมนุษย์⁽¹⁶⁾ ประการที่สอง ความมุ่งปรารถนาของบุคคลหนึ่งที่จะเสนอให้อีกคนหนึ่งซึ่งข้อผูกมัดตลอดชีวิต ที่แสดงถึงความรักที่ลุ่มลึกและกลมกลืน มีคุณค่าเป็นหลักฐานว่าบุคคลนั้นมีค่าคู่ควรกับความรักเช่นนั้น

กล่าวคือ ผลกำไรที่เป็นประโยชน์จากการสมรสนั้นเป็นสิ่งสำคัญ อย่างน้อยที่สุด ผลกำไรที่สำคัญที่สุดจากการสมรสคือ การสมรสนั้นอนุญาตให้มีการลงทุนในสินทรัพย์ที่มีมูลค่าเฉพาะแก่ความสัมพันธ์นี้ ขอให้ผมได้อธิบายดังต่อไปนี้

การเทียบเคียงในเรื่องสัญญาาระยะยาวระหว่างเจ้าของโรงงานและผู้จะเช่า⁽¹⁷⁾แสดงถึงความรู้สึกจำนวนหนึ่งของความระอึกระอ่วน⁽¹⁸⁾ที่คู่ชายหญิงได้เผชิญแสวงหาการสมรสได้เผชิญ⁽¹⁹⁾และโดยเฉพาะอย่างยิ่งที่จะให้กำเนิดบุตร ทั้งผู้ให้เช่าและผู้เช่าต่างไม่ประสงค์สัญญาาระยะยาวหากไม่มีการลงทุนโดยฝ่ายใดก็ตามที่จะให้มูลค่าเป็นการเฉพาะต่อการใช้โรงงานแห่งนี้ โดยผู้เช่า ต่างฝ่ายต่างต้องการที่จะไม่มีข้อผูกมัดเพื่อที่จะได้เปรียบซึ่งโอกาสที่ถึงแม้ขณะนั้นจะยังไม่ทราบว่าเป็นโอกาสอะไรที่จะใช้ทรัพยากรของตนในทางที่ให้ผลกำไรมากกว่า ถึงแม้ว่าคู่สัญญา

คาดว่าพวกเขาจะลงทุนใน “สินทรัพย์เฉพาะสิ่ง” ในโครงการนี้ ก็ต่อเมื่อ (1) การลงทุนเหล่านั้นค่อนข้างที่จะไม่มากไปนัก และ (2) คู่สัญญาแต่ละฝ่ายทราบว่าอีกฝ่ายหนึ่งจะทำการลงทุนอันเฉพาะเจาะจงที่เท่ากันโดยประมาณในโครงการนี้ ถึงแม้ว่าแต่ละฝ่ายอาจปรารถนาการคุ้มครองในสัญญาระยะยาว พวกเขาอาจต้องการที่จะดำเนินการโครงการต่อไปโดยไม่มี การคุ้มครองเช่นนั้นก็ได้ โดยอาศัยผลประโยชน์ส่วนตนของอีกฝ่ายหนึ่งที่จะประกันผลการปฏิบัติอย่างต่อเนื่องนั้น อย่างไรก็ตาม ถ้าหากคู่สัญญาทั้งสองฝ่ายคาดว่าจะทำการลงทุนโดยสำคัญในโรงงานแล้ว ทั้งคู่จึงจะแสวงหาความคุ้มครองแบบสัญญาระยะยาว และอย่างไม่ต้องสงสัย⁽²⁰⁾ หากคู่สัญญาฝ่ายหนึ่งคาดหวังที่จะสร้างการลงทุนอันเฉพาะเจาะจงในโรงงานนี้มากกว่าอีกฝ่ายหนึ่งอย่างมาก คู่สัญญาฝ่ายนั้นคงไม่ยินยอมในการทำสัญญาระยะยาวเพื่อคุ้มครองมูลค่าของการลงทุนของพวกเขาจากการเบียดบังโดยฉกฉวยโอกาสหรือการล้มเลิกอันเป็นผลมาจากพฤติกรรมเห็นประโยชน์ส่วนตนของผู้ร่วมทุนของพวกเขา

ลองจินตนาการดูว่าหากผู้จะเช่าประสงค์ที่จะใช้พื้นที่โรงงานในการผลิตแผ่นเครื่องมือสำหรับเครื่องดนตรีประเภทเป่าที่ผลิตจากกระเพาะปัสสาวะหมู เราลองมาสมมติกันว่าการปรับปรุงพื้นที่โรงงานใหม่ที่จำเป็นสำหรับปฏิบัติการนี้มีลักษณะเฉพาะตัวต่อกิจกรรมการผลิตอันเฉพาะเจาะจงนี้ และตลาดสำหรับการปรับปรุงโรงงานใหม่นี้ไม่มีอยู่อย่างแท้จริง ดังนั้น คู่สัญญาฝ่ายใดก็ตามที่รับภาระในการปรับปรุงโรงงานใหม่ ไม่ว่าจะเป็นผู้ให้เช่าหรือผู้เช่า จะต้องสูญเสียมูลค่า⁽²¹⁾ ในการลงทุนไปหากความสัมพันธ์นั้นจบลงก่อนกำหนด ดังนี้ คู่สัญญาต่างจึงต้องหาความคุ้มครองจากสัญญาระยะยาว

ดังนั้น การสมรสได้แสดงถึงความรู้สึกระอึกระอวนอย่างเดียวกันได้อย่างไร เหตุใดชายและหญิงควรประสงค์ที่จะทำสัญญาระยะยาวต่อกัน ทำไมพวกเขาควรจะสมรสกัน การสมรสทำให้เกิดการลงทุนใน “สินทรัพย์เฉพาะสิ่ง” ไດ

ชายและหญิงมีสิ่งมากมายที่พวกเขาสามารถแลกเปลี่ยนกันได้ แต่ละฝ่ายมีความสัมพันธ์ทางเพศที่จะเสนอให้แก่กัน ถึงแม้ว่าชายโดยหลักแล้วเป็นฝ่ายที่ให้คุณค่ากับสิ่งนี้มากกว่า ต่างฝ่ายมีการให้กำเนิดที่จะเสนอให้แก่กัน และหญิงโดยหลักแล้วให้คุณค่ากับสิ่งนี้มากกว่า อย่างน้อยที่สุด ณ จุดเชื่อมต่อกันที่นี้ ที่การต่อรองเกิดขึ้น เพราะวณานาฬิกาชีวิตของพวกเขา มีช่วงเวลาที่สั้น ดังนั้น ความคุ้มครองทางกายภาพและรายได้ ซึ่งเหล่านี้เป็นส่วนหนึ่งของราชสิทธิ์

ที่ปกติแล้ว ชายจะเป็นฝ่ายที่จัดทำให้ ในขณะที่การบ้านการเรือน⁽²²⁾ และการเลี้ยงดูบุตรมักจะเป็นเรื่องในส่วนของแม่เสียมากกว่า ซึ่งสามารถอธิบายต่อไปได้ แต่การทำเช่นนั้นจะเป็นเพียงการเติมช่องว่างของกลุ่มความคิดเท่านั้น สิ่งสำคัญก็คือชายและหญิงต่างปรารถนาให้อีกฝ่ายเป็นผู้ให้ซึ่งบริการอันสำคัญ ถึงแม้ว่าในการร่วมกันบางส่วนของผู้ทั้งคู่ได้ให้แต่ละฝ่ายซึ่งการประกั้นเล็กๆน้อยๆ ในรูปของแหล่งการบริการที่ทดแทนกันได้ (ที่มีเหมือนกันทั้งสองฝ่าย) แต่ส่วนสำคัญที่สุดของความสัมพันธ์กลับมุ่งรวมไปสู่การให้บริการ⁽²³⁾ ของการบริการเสริม (ที่เป็นแบบต่างตอบแทนกัน)

แต่สังเกตได้ว่าการที่ชายและหญิงจะแสวงหาซึ่งการแลกเปลี่ยนนั้นไม่ได้อธิบายว่าเหตุใดพวกเขาควรจะทำสัญญาต่อกันและอย่างแน่นอนว่าไม่ใช่สัญญาระยะยาว ตามที่ได้นำเสนอมาแล้วข้างต้น แรงขับเคลื่อนในการทำสัญญาระยะยาวต้องอยู่บนการลงทุนจำนวนหนึ่งที่มีความสำคัญในสินทรัพย์ “เฉพาะสิ่ง” กล่าวคือ สินทรัพย์ซึ่งมูลค่าของทรัพย์นั้น ได้ลดลงในสาระสำคัญ ถ้าหากโครงการร่วมกันนั้นมาถึงจุดจบก่อนเวลา ในความสัมพันธ์ฉันท์สามีภรรยา ระหว่างชายและหญิง สิ่งที่สำคัญที่สุด แม้ว่าไม่ได้จำกัดอยู่กับสิ่งนี้เพียงสิ่งเดียว ก็คือการลงทุนในสินทรัพย์เฉพาะสิ่งนั้น เป็นผลต่อเนื่องมาจากการให้กำเนิด นั่นก็คือ เด็ก นั่นเอง

การลงทุนในทุกผลประโยชน์⁽²⁴⁾ รวมถึงเด็กด้วยนั้นได้แสดงให้เห็นถึงต้นทุนและผลประโยชน์⁽²⁵⁾ ที่อาจมีได้ ลักษณะและรูปแบบที่เฉพาะเจาะจงของต้นทุนและผลประโยชน์เหล่านั้นทำให้เด็กเป็นสินทรัพย์ที่มีลักษณะเฉพาะและเป็นสินทรัพย์ “เฉพาะสิ่ง” และในทางกลับกันก็สร้างอุปสงค์ต่อธรรมเนียมการสมรส⁽²⁶⁾ อะไรเป็นความพิเศษเกี่ยวกับเด็ก ให้ชัดเจนกว่านั้น อะไรเกี่ยวกับเด็กที่ทำให้เด็กเป็นสินทรัพย์เฉพาะสิ่งที่ส่งผลให้ผู้ลงทุนประสบกับความเสี่ยงอันร้ายแรงในความเสียหายถ้าความสัมพันธ์ฉันท์สามีภรรยาจบลงก่อนเวลา

ประการแรกและเป็นประการที่เป็นพื้นฐานมากที่สุด ทั้งในแง่ต้นทุนและผลตอบแทน เด็กนั้นมีช่วงชีวิตที่ยาว คุณภาพของการมีชีวิตที่ยาวนานในการลงทุนเป็นสิ่งสำคัญของความเฉพาะเจาะจงนี้ ซึ่งสิ่งนี้อำนวยอนุญาตให้ต้นทุนและผลประโยชน์สามารถเปลี่ยนแปลงได้จากการสิ้นสุดความสัมพันธ์ ประการที่สอง ในขณะที่อดีตนั้น (แม้แต่ในปัจจุบันที่เป็นสังคมเรียบง่ายเหมือนเดิมมากขึ้นก็ตาม) เด็กเป็นผลประโยชน์การลงทุน ในความหมายที่ว่าบิดามารดาสามารถจะคาดหวังทางการเงินหรืออย่างน้อยที่สุดการตอบแทนทางวัตถุจากการลงทุนของพวกเขา ซึ่งในประเทศอุตสาหกรรมสมัยใหม่ เด็กโดยหลักเป็นสินค้าสิ้นเปลืองราคาสูง ในฐานะที่เป็นผลประโยชน์การ

ลงทุน ความมีอยู่ของเด็กจะใช้เพื่อคงการสมรสไว้ด้วยกันและบรรเทาความเสียหายหากคู่สัญญาฝ่ายใดละทิ้งอีกฝ่ายหนึ่งไป คู่สัญญาผู้ที่ละทิ้งไปนั้นตามปกติจะเสียผลตอบแทนจากสินทรัพย์ สิ่งนี้ได้เปลี่ยนเป็นลักษณะเฉพาะอย่างลำดับที่สามและสี่ของเด็ก ประการที่สาม การดูแลเด็กอาจเป็นภาระที่หนักหน่วง (ต้นทุน) แก่คนใดคนหนึ่ง แต่เป็นกิจกรรมการบริโภคที่ให้คุณค่าอย่างสูงแก่อีกคนหนึ่ง และไม่มีฝ่ายใดที่จะคาดการณ์ได้อย่างถูกต้องว่าสิ่งนั้นจะออกมาในรูปแบบใด และประการที่สี่ การบริโภคของเด็กสามารถเกิดขึ้นได้หลากหลายรูปแบบซึ่งแตกต่างกันอย่างมีระบบไปตามแต่ละบุคคล ไม่ว่าจะเป็นเพศใด และในช่วงชีวิต รูปแบบที่แตกต่างเหล่านี้อาจจะหรืออาจจะไม่กำหนดให้เด็กอยู่ในความสัมพันธ์อันใกล้ชิดเป็นระยะเวลาสั้น หรือไม่เลยก็ได้ ยกตัวอย่างเช่น พ่ออาจได้รับความรื่นรมย์อย่างมากเพียงแค่ว่าเขามีลูกหรือทราบว่าลูกๆประสบความสำเร็จ แต่แท้จริงแล้วกลับพบว่าการมีลูกนั้นเป็นภาระ ในขณะที่แม่อาจค่อนข้างไม่รู้สึกรักกับความสำเร็จของลูก แต่ใส่ใจลูกที่อยู่ใกล้ชิดกับเธอ การพิจารณาทั้งสองประการนี้ได้ผสมกันเพื่อที่จะกำจัดความไว้เนื้อเชื่อใจ ที่ว่าผลประโยชน์ส่วนตัวของคุณสมรสคนใดคนหนึ่งจะเป็นสิ่งที่ทำให้มั่นใจได้ในการปฏิบัติตามสัญญาของพวกเขา หรือกล่าวอย่างง่ายว่า พวกเขาอาจพบว่าการมีลูกนั้นเป็นภาระมากกว่าเป็นผลประโยชน์ หรือพวกเขาอาจเห็นว่าลูกเป็นผลประโยชน์แต่ไม่ต้องการให้ลูกอยู่ด้วย และดังนั้น พวกเขาอาจจะไม่ต้องเสียหายจากการสูญเสียใดในการออกจากครอบครัวไป⁽²⁷⁾ ประการที่ห้าและท้ายสุด การมีเด็กอยู่ด้วยและที่สำคัญกว่านั้นคือการมีเด็กอยู่ด้วยอย่างใกล้ชิด (ถ้าสิ่งนี้มีคุณค่า) มีคุณค่าเพียงเฉพาะต่อบิดามารดาผู้ให้กำเนิดเท่านั้น⁽²⁸⁾ การอยู่ด้วยของเด็กซึ่งเป็นลูกของคนอื่นมักจะกลายเป็นภาระของคนแปลกหน้า โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับผู้ที่จะมาเป็นสามีภรรยาใหม่

ดังนั้น เมื่อความสัมพันธ์ฉันท์สามีภรรยาระหว่างบิดาและมารดาสิ้นสุดลง⁽²⁹⁾ บิดาหรือมารดาแต่ละคนอาจจะยังคงต้องมีต้นทุนสำคัญที่ต้องรับภาระอยู่ แต่ผลกำไรที่คาดหวังไว้จำนวนมากในการให้กำเนิดอาจเสียไป หรืออาจจะไม่ก็ได้ ความสูญเสียสามารถเกิดขึ้นได้หลากหลายรูปแบบ การเข้าถึงเด็กอาจลดลงหรือถูกกำจัดไป หรือหน้าที่ในความเป็นบิดามารดาแบบต่างตอบแทนอาจสูญหายไป ยกตัวอย่างเช่น แม่อาจรู้สึกว่าการให้ความรัก “แบบแม่” เป็นสิ่งที่ยากลำบากขึ้น หรือการสนับสนุนทางการเงินสำหรับบิดาหรือมารดาที่มีอำนาจปกครองโดยบิดาหรือมารดาที่ไม่มีอำนาจปกครองอาจเสียไป หรือการบริการในเรื่องงานบ้านอาจหมดไป หรือความ

เป็นเพื่อนร่วมชีวิต หรือบริการทางเพศก็เช่นกัน ที่สำคัญกว่านั้น เด็กซึ่งไม่เพียงแต่การเสียสละใน อนาคตที่คาดหวังไว้ในเรื่องเวลาและทรัพยากรที่จะใช้ไปกับพวกเขา แต่การมีตัวตนจริงๆ ของพวกเขา และเวลาที่ใช้ไปตั้งแต่การเริ่มการสมรส ได้นำมาซึ่งความเปลี่ยนแปลงที่ตามมาในจุดยืนของ คนใดคนหนึ่งที่มีความต้องการคู่รัก เด็กอาจสร้างความยากลำบากหรือหากไม่พันวิสัย โดยมีนัยยะ สำคัญที่จะบรรเทาความเสียหายโดยการหาคู่คนใหม่มาแทน

ดังนั้นเหตุผลพื้นฐานที่จะสมรสก็เพื่อที่จะอนุญาตให้มีการลงทุนที่เหมาะสมใน สินทรัพย์ที่มีลักษณะเฉพาะเจาะจงต่อความสัมพันธ์นี้ สินทรัพย์ส่วนมากแต่ไม่ใช่เสียทั้งหมด นั่นก็ คือ เด็ก ถ้าสัญญาจะยาวไม่มีอยู่ หรือไม่สามารถบังคับได้ คู่สัญญาจะไม่ลงทุนมากนักใน สินทรัพย์เฉพาะสิ่งแห่งการสมรสเหมือนอย่างอื่น สิ่งนี้เกี่ยวข้องกับเด็กในฐานะที่เป็นสินทรัพย์ เฉพาะสิ่ง อันเป็นการลงทุนที่ทำให้บุคคลหนึ่งเข้าสู่ความเสี่ยงที่สำคัญ แปรผันไปตามแต่ละ บุคคลและแตกต่างกันอย่างมีระบบระหว่างเพศ หญิงโดยรวมแล้วมีความกังวลและปรารถนาอย่าง มากที่จะเลี้ยงดูลูกของพวกเขามากกว่าชาย สิ่งนี้แน่นอนเกือบทั้งหมด แน่แน่นอนว่าเป็นผลมาจาก การเปลี่ยนแปลงแบบค่อยเป็นค่อยไป และเป็นเรื่องธรรมดาในสัตว์เลี้ยงลูกด้วยนมทุกประเภท อย่างแท้จริงและที่แน่นอนในญาติที่ใกล้ชิดของมนุษย์ ซึ่งก็คือ ลิงนั่นเอง มากไปกว่านั้น สิ่งนี้ยังตรง กับการดำรงเผ่าพันธุ์ที่มีศักยภาพเชิงสัมพัทธ์ของชายและหญิง ชายคนหนึ่งโดยศักยภาพสามารถ ที่จะทำให้หญิงจำนวนมากมาตั้งครรรภ์ได้และมีส่วนได้เสียน้อยในผลลัพธ์ของความพยายามแต่ ละครั้ง ส่วนได้เสียของหญิงในไข่แต่ละใบและการตั้งครรรภ์แต่ละครั้งมีมากกว่าอย่างแน่นอน

สิ่งนี้ไม่ได้เป็นความเชื่อหรือเป็นอุบัติเหตุ หรือเป็นบรรทัดฐานที่สร้างขึ้นโดยสังคม ที่ว่า หญิงเป็นฝ่ายวิตกกังวลมากที่สุดที่จะได้รับการประกันทางสัญญาในการสมรส ก่อนที่จะเข้าไป มีความสัมพันธ์ทางเพศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งความสัมพันธ์ทางเพศที่ไม่ได้มีการป้องกัน หญิงโดย ปกติแล้วไม่ต้องการที่จะรับภาระการลงทุนในการอุ้มครรรภ์เด็กของชายคนใดคนหนึ่งโดยเฉพาะ เว้นเสียแต่และจนกระทั่งว่า เธอมีคำมั่นสัญญาแห่งการสนับสนุนตลอดชีพ ความมุ่งมั่น ความ คุ่มครอง หรืออะไรก็ตามที่เธอจะนำมาเป็นบริการที่สามีจะจัดหาให้ ความสำคัญของเด็กในฐานะที่ เป็นสินทรัพย์เฉพาะสิ่งซึ่งก่อให้เกิดความสูญเสียอย่างมากเมื่อความสัมพันธ์อันที่สามีภรรยาจบลง ก่อนเวลาเป็นแรงผลักดันของการสมรส หากสิ่งนี้ไม่ได้เป็นโอกาสที่เป็นไปได้ของการให้กำเนิดแล้ว

คงเป็นเรื่องที่ยังกังขาว่าค่ามันตลอดชีวิตของการสมรสตามธรรมเนียมจะเป็นอะไรไปมากกว่าการผจญภัยความเสี่ยงสูงอันผิดปกติที่สร้างขึ้นโดยสามีภรรยาบางคู่ที่โชคร้าย⁽³⁰⁾

ถึงแม้ว่าเด็กจะเป็นเหตุผลหลักสำหรับการสมรส แต่เด็กก็ไม่ได้เป็นเพียงเหตุผลเดียวเท่านั้น คำปฏิญาณในการทำหน้าที่ของคนใดคนหนึ่งที่ว่า “ไม่ว่าจะรวยขึ้นหรือจนลง ในยามเจ็บป่วยหรือยามอยู่ดี” แสดงให้เห็นว่าการสมรสเป็นสัญญาประกันภัยชนิดหนึ่ง ความไม่ปรารถนาในความเสียนี่อาจเหนี่ยวนำให้บุคคลยกเลิกโอกาสที่จะหาคู่คนใหม่ ในกรณีที่ ความคาดหวังของบุคคลนั้นได้พัฒนาขึ้นแล้ว เพื่อแลกเปลี่ยนกับการเสียสละในสิ่งที่เหมือนกันในคู่สัญญาอีกฝ่าย

3. อันตรายจากการผิดสัญญา

มีเหตุผลสำคัญมากมายที่หญิงและชายจะสมรสกัน อย่างไรก็ตาม ตลอดช่วงชีวิตหนึ่ง หน้าที่ที่เป็นประโยชน์ ข้อมูล และโอกาสของคู่สมรสทั้งคู่เปลี่ยนแปลงไป และบ่อยครั้งทำให้ฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดมีแรงจูงใจที่จะทำผิดสัญญา เมื่อมีการผิดสัญญาการสมรสและสิ้นสุดลงด้วยการหย่า ฝ่ายที่เสียหายได้สูญเสียบริการแบบคู่สมรสตลอดชีพไป

ในการสมรส เหมือนกับสัญญาเชิงพาณิชย์อื่นๆ การตรวจสอบต้นทุนและอุปสรรคในการบรรเทาความเสียหายได้แสดงให้เห็นถึงความสูญเสียที่ยิ่งใหญ่ ความสูญเสียที่คู่สมรสฝ่ายที่เสียหายได้รับจากการหย่าอย่างน้อยก็เป็นต้นทุนทางธุรกรรมในการหาคู่คนใหม่ที่มี “มูลค่า” เทียบเท่ากับมูลค่าที่คาดหวัง⁽³¹⁾ เป็นครั้งที่สอง อย่างไรก็ตาม บ่อยครั้งที่ความสูญเสียจะร้ายแรงกว่ามาก เนื่องจากมูลค่าที่เทียบเท่ากับมูลค่าที่คาดหวังนั้นอาจจะไม่มีอยู่อีกต่อไปแล้วก็ได้ แท้จริงแล้วเหตุผลสำคัญที่บุคคลสมรสหรืออีกนัยหนึ่ง การที่บุคคลเข้าทำสัญญาระยะยาว ก็คือการลงทุนจำนวนหนึ่งที่บุคคลประสงค์จะทำในความสัมพันธ์ทางเพศ จะเสียไปซึ่งมูลค่าอย่างมาก หากความสัมพันธ์นั้นจบลง ถ้าเป็นไปได้ที่จะประสบผลสำเร็จโดยง่ายในการบรรเทาความเสียหายโดยการหาคู่ใหม่มาแทนที่ ย่อมมีเหตุผลเพียงน้อยนิดที่จะสมรสตั้งแต่ตอนแรก⁽³²⁾

4. ร่วมแบ่งความเสี่ยง: ลดการฉวยโอกาส

จะไม่มีสัญญาระยะยาวใดได้ทำขึ้น เว้นเสียแต่ว่าอย่างน้อยคู่สัญญาฝ่ายหนึ่งจะปรารถนาการประกันที่สัญญานั้นมีให้ และไม่มีฝ่ายใดที่จะยื่นกรานในการประกันเช่นนั้น เว้นเสียแต่ว่าพวกเขาตั้งใจที่จะทำการลงทุนอันสำคัญในสินทรัพย์เฉพาะสิ่ง ในสัญญาเชิงพาณิชย์ทั้งหลาย แทบจะไม่มีกรณีใดที่การลงทุนอันมีประกันจำเป็นจะต้องระบุเป็นการเฉพาะเจาะจงต่อส่วนหนึ่งของสัญญาเท่านั้น ถึงแม้ว่าการลงทุนจะต้องสูญเสียมูลค่าและดังนั้นเจ้าของการลงทุนต้องเสียหายจากการขาดทุน⁽³³⁾ หากความสัมพันธ์นั้นได้ถูกละทิ้งไปก่อนกำหนด ซึ่งผู้ร่วมสัญญาจะเป็นเจ้าของการลงทุนและจะเสียหายจากการขาดทุนเท่าไรนั้นขึ้นอยู่กับความสัมพันธ์ทางสัญญา ระหว่างคู่สัญญา มากกว่าที่จะเป็นความเสี่ยงทั้งหมดของการลงทุนที่ตกอยู่กับคู่สัญญาฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง บ่อยครั้งที่คู่สัญญาได้ร่วมแบ่งปันความเสี่ยงกันทางสัญญา

ลองพิจารณาอีกครั้งหนึ่งในเรื่องโรงงานผลิตแผ่นอุปกรณ์ อลิซเป็นเจ้าของโรงงานที่ว่างอยู่ เบนจามิน ต้องการที่จะเช่าโรงงานเพื่อผลิตแผ่นอุปกรณ์ที่ทำมาจากกระดาษปะสวาระหูสำหรับเครื่องดนตรีประเภทเครื่องเป่า เพราะลักษณะพิเศษในกระบวนการผลิตที่ทำให้โรงงานต้องการการปรับปรุงโรงงานใหม่ที่เป็นอันเป็นการเฉพาะของอุตสาหกรรมที่มีขนาดเล็กเช่นนี้ ซึ่งการปรับปรุงโรงงานใหม่นั้นจะไม่มีค่าใดเลยหากโครงการถูกทิ้งร้างไป เบนจามินอาจจะเช่าโรงงานจากอลิซที่ราคาตลาดสำหรับพื้นที่ว่างและชำระค่าปรับปรุงใหม่นั้นด้วยตนเอง ถ้าเขาปฏิบัติเช่นนั้น อลิซ สามารถยึดการลงทุนของเขาไว้เป็นประกัน หลังจากที่เบนจามินปรับปรุงโรงงานเสร็จ อลิซสามารถขู่ที่จะบอกเลิกความสัมพันธ์ได้ เว้นเสียแต่ว่าเขาจะจ่ายค่าเช่าที่สูงขึ้นอย่างมาก หรืออีกทางหนึ่ง อลิซสามารถตกลงที่จะทำการปรับปรุงใหม่เพื่อแลกเปลี่ยนกับค้ำประกันสัญญาที่เขาจะชำระค่าเช่าในอัตราที่ครอบคลุมมูลค่า⁽³⁴⁾ ของการปรับปรุงใหม่นั้น ในกรณีนี้อลิซจะเป็นผู้ที่เสียเปรียบได้ง่าย⁽³⁵⁾ ในเรื่องของการจัดสรรเงินโดยเบนจามิน หลังจากที่อลิซได้ทำการปรับปรุงใหม่แล้ว

เบนจามินสามารถขู่ที่จะบอกเลิกความสัมพันธ์ เว้นเสียแต่ว่าเธอจะยอมลดค่าเช่าลง คู่สัญญาที่ทำการลงทุนในสินทรัพย์เฉพาะสิ่งนี้ ต่างขึ้นอยู่กับการจัดสรรเงินถึงค่าเช่า (quasi-rent)⁽³⁶⁾ ของพวกเขาที่อีกฝ่ายคาดหวังไว้

สัญญาระยะยาว หากบังคับได้อย่างเที่ยงตรง จะคุ้มครองคู่สัญญาที่ทำการลงทุน อย่างไรก็ตาม เราต่างอาศัยอยู่บนโลกที่ไม่สมบูรณ์แบบ และนอกจากที่จะพึงพาการคุ้มครองทางกฎหมายแต่ทางเดียวในการกำหนดโทษเชิงลบต่อการผิดสัญญา คู่สัญญาแต่ละฝ่ายย่อมต้องการ

ที่จะให้คู่สัญญาอีกฝ่ายได้รับแรงจูงใจจากผลประโยชน์ส่วนตนเชิงบวกด้วยเหมือนกัน พวกเขาสามารถที่จะประสบผลสำเร็จในเป้าหมายนี้ได้โดยการแบ่งภาระต้นทุนในการลงทุน ดังนั้นอริชและเบนจามินต่างสามารถที่จะชำระราคาของการปรับปรุงใหม่นั้นกันคนละครึ่ง โดยเบนจามินตกลงในอัตราค่าเช่าที่ครอบคลุมในส่วนของอริชที่ลงไปในการปรับปรุงใหม่ ดังนั้น ค่าเช่าที่คู่สัญญาจะละทิ้งสัญญาไปโดยฉวยโอกาสจะไม่น่าเชื่อถือได้อย่างเต็มที่อีกต่อไป ถ้าหากพวกเขาละทิ้งสัญญาไปพวกเขาก็จะต้องเสียหายจากการขาดทุนอย่างมาก

การสมรสนั้นแตกต่างออกไป การสมรสเสนอความคาดหวังน้อยที่สุดเท่านั้นสำหรับการจัดการใหม่ทางสัญญาที่จะทำให้คู่สัญญามีความเสี่ยงโดยประมาณได้เท่าๆกัน ข้อเสนอนี้เป็นความจริง ไม่ใช่เป็นเรื่องเชิงทฤษฎี แต่เป็นเชิงปฏิบัติเท่านั้น เงินแลกเปลี่ยนกันได้ ในทางทฤษฎีแล้ว การโอนเงินจากคู่สัญญาหนึ่งไปยังอีกฝ่ายหนึ่งสามารถทำให้ทุกฝ่ายในสัญญา⁽³⁷⁾ มีความเสี่ยงได้เท่าๆกัน ดังนั้น ในการสมรส คู่สัญญาที่ทำการลงทุนจริงในจำนวนที่น้อยกว่าในความสัมพันธ์ฉันท์สามีภรรยา นั้นสามารถที่จะโอนเงินอันเป็นจำนวนมากไปให้คู่สมรสของเขาหรือเธอได้ เงินเหล่านี้สามารถถือไว้เป็นสินทรัพย์ที่จะส่งต่อไปให้ลูกหลานของทั้งคู่หากว่าการสมรสนั้นคงอยู่ แต่ถ้าหากไม่แล้ว สินทรัพย์นั้นจะตกเป็นทรัพย์สินส่วนตัวของผู้รับโอน ธรรมเนียมเรื่อง “สินสอด”⁽³⁸⁾ สามารถเข้าใจได้ว่าเป็นการแสดงออกซึ่งปรากฏการณ์นี้ ในโลกสมัยใหม่ เรื่องสินสอดนำมาใช้ไม่ได้ในทางปฏิบัติ การลงทุนของฝ่ายหญิงในการให้กำเนิดที่อาจเกิดขึ้น ต้องการการลงทุนมหาศาลอันเป็นส่วนหนึ่งของฝ่ายหญิงส่วนใหญ่ ซึ่งเกี่ยวเนื่องกับทรัพยากรทางการเงินของฝ่ายชายส่วนมาก ซึ่งไม่มีการโอนที่สำคัญใดเป็นไปได้ ที่จะกำหนดให้คู่สัญญาอยู่บนความสัมพันธ์ที่เท่าเทียมกันเกี่ยวกับความเสี่ยงในการรับภาระและการข่มขู่ในการจัดสรรกึ่งค่าเช่า

5. ตลาดสำหรับสามีและภรรยา

ตามที่เราได้พิจารณาแล้วข้างต้น ชายและหญิงแตกต่างกัน และรูปแบบของบริการที่พวกเขาต่างเสนอแก่กันในตลาดการสมรสแบบสามีและภรรยาแตกต่างกันอย่างมาก ด้วยเหตุผลหลายประการ แต่โดยหลักแล้ว เหตุที่ว่าบทบาทที่สำคัญมากกว่าของหญิงในการให้กำเนิดและกระบวนการการเลี้ยงดูบุตรนั้น หญิงจึงเป็นฝ่ายที่มักจะทำการลงทุนอย่างมากในความสัมพันธ์ฉันท์สามีภรรยา และดังนั้นพวกเธอจึงเป็นผู้ที่มักจะแสวงหาการคุ้มครองของสัญญาระยะยาวใน

การสมรส และพวกเธอก็เป็นผู้ซึ่งได้รับความเสียหายมากที่สุดจากความล้มเหลวในการบังคับสัญญา นั่นอย่างมีประสิทธิภาพ

ในการกลับไปสู่คำถามเรื่องการบรรเทาความเสียหาย หญิงโดยหลักแล้วประสบกับอุปสรรคที่หนักหนาในการบรรเทาความเสียหายกว่าชาย คู่ทางของพวกเธอในการหาสามีใหม่ที่มีมูลค่าเทียบเท่ากับมูลค่าที่*คาดไว้* หลังจากการสมรสที่ยาวนานที่มีการเลี้ยงดูเด็กเข้ามาแทรกด้วย นั้นเลือนลางมาก ความจริงที่โหดร้ายก็คือว่าหญิงตามปกติแล้วมีมูลค่าในตลาดการสมรสใหม่น้อยกว่ามากในช่วงที่พวกเธอเป็นอยู่ก่อนการสมรสครั้งแรก ถึงแม้จะไม่เสมอไป แต่ก็เป็นส่วนมาก มีข้อพิสูจน์ที่พิจารณาได้ว่าชายมักจะเพิ่มขึ้นอย่างมากซึ่งมูลค่าเชิงสัมพัทธ์ในตลาดการสมรสใหม่

ตลาดสำหรับคู่สมรสนั้นเป็นตลาดที่มีการแข่งขันสูงอย่างผูกขาด ชายทุกคนต่างสามารถที่จะเป็นสามีได้และหญิงทุกคนก็เป็นภรรยาได้ อย่างไรก็ตามชายบางคนเป็นตัวแทน⁽³⁹⁾ชายด้วยกันได้อย่างใกล้เคียง แต่ชายอื่นส่วนมากแล้วจะเป็นตัวแทนที่ไม่สมบูรณ์อย่างมาก อย่างไรก็ตามก็ยังมีทางเลือกและการแข่งขันที่สำคัญอยู่ในตลาดนี้ ดังนั้น เป็นการสมควรที่จะพิจารณาคู่สัญญาแม่แบบในการสมรสเพียงอย่างเดียว โดยไม่พิจารณาคู่สมรสทางเลือกอื่น ๆ ที่มีมูลค่าที่*คาดไว้* เกือบจะเท่ากับมูลค่าของคู่สมรสที่พวกเขาสมรสด้วยจริงๆ

ความสูญเสียจากการผิดสัญญาและการหย่า กล่าวคือต้นทุนในการหาคู่สมรสใหม่ที่มีมูลค่าเท่ากับมูลค่าที่*คาดไว้* ประกอบไปด้วยส่วนต่างๆที่แตกต่างกันไปสองถึงสามส่วน เราเริ่มกันด้วยต้นทุนทางธุรกรรม⁽⁴⁰⁾ ตลาดที่พัฒนาอย่างมากมักจะส่งผลให้ต้นทุนทางธุรกรรมต่ำ ตลาดการสมรสแท้จริงแล้วเป็นตลาดที่พัฒนาอย่างมาก และเสนอวิธีการหลากหลายในหนทางการแข่งขันหาคู่สมรส แต่ในกรณีของการสมรส ตลาดที่ได้รับการพัฒนาอย่างมากระยะนี้ แทนที่จะส่งผลให้ต้นทุนธุรกรรมต่ำ ตลาดเองยังเป็นผลของอุปสรรคพิเศษในการทำธุรกรรมให้สำเร็จอย่างน่าพอใจอีกด้วย ตัวอย่างเช่น การหาคู่ที่ดี

เหตุใดต้นทุนถึงสูงนัก เหตุผลหลักก็เพราะว่าการสมรสเป็นตลาดแห่งการแลกเปลี่ยนชายไม่เพียงแต่ประสบกับงานที่ทำหาย⁽⁴¹⁾ในการหาหญิงที่เขาประสงค์ที่จะให้คำมั่นสัญญาในความสัมพันธ์ซึ่งกันและกันไปตลอดชีวิต แต่ยังคงหาหญิงที่ประสงค์จะให้คำมั่นสัญญาต่างตอบแทนแก่เขาด้วยเช่นกัน การแสวงหาอย่างพิถีพิถันสำคัญต่อคู่สัญญาทั้งคู่ เพราะไม่ว่าจะชายหรือหญิงต่างไม่สามารถที่จะแลกเปลี่ยนทดแทนกันได้⁽⁴²⁾

ผู้ร่วมค้า⁽⁴³⁾ในตลาดนี้อาจเห็นว่าการออกเตทและกิจกรรมการหาคู่อื่นๆเช่นว่านั้น เหมือนกับหลายๆสิ่งในชีวิต ไม่ว่าจะเป็นการใช้แบบสิ้นเปลืองหรือเป็นการลงทุน หลักฐานจากการบอกเล่ารวมทั้งทฤษฎีทางเศรษฐศาสตร์ได้แนะว่า สำหรับ ผู้ร่วมค้าในตลาดส่วนมาก การออกเตท เริ่มจากการใช้สิ้นเปลืองและบ่อยครั้งได้แปรสภาพไปเป็นการลงทุนราคาแพงทางจิตใจที่มาพร้อม กับเวลาที่ใช้ไปและการเกิดซ้ำของประสบการณ์ ถึงแม้ว่าจะไม่มีหลักฐานอย่างเป็นทางการเป็นระบบเกี่ยวกับ คำถามว่าต้นทุนเหล่านี้แปรผันอย่างไรระหว่างเพศ ทั้งนี้ก็ไม่มีเหตุผลในเบื้องต้น⁽⁴⁴⁾ที่จะสมมติได้ว่า สองสิ่งนี้เหมือนกัน

แต่แม้ว่าก่อนที่บุคคลจะไปถึงขั้นการออกเตทในกระบวนการค้นหา บุคคลนั้นจะต้อง เอาชนะอุปสรรคที่สำคัญสองสิ่ง สิ่งแรก ปัญหาในการส่งสัญญาณว่าบุคคลนั้นยังไม่มีพันธะแก่ กลุ่มผู้ร่วมค้าอีกฝ่ายในตลาดในจำนวนที่เพียงพอและเหมาะสม และ/หรือรับสัญญาณจากคน เหล่านั้น สิ่งที่สอง คือ บุคคลจะต้องหาวิธีการที่จะเปลี่ยนสถานะ อย่างน้อย จากคนแปลกหน้าให้ ไปอยู่ในสถานะคนรู้จัก สำหรับมนุษย์ดาวอังคารอย่างที่เรารู้จักกัน งานเหล่านี้อาจดูเหมือน ตรงไปตรงมาและมีต้นทุนต่ำ แต่สำหรับมนุษย์โลกผู้ดำรงอยู่ซึ่งการค้นหาทราบดีว่ามีสิ่งอื่นอีกมาก กว่าคำนิยามแท้จริงจะสามารถแสดงออกมาได้ ความรู้สึกภายในของกิจกรรมเหล่านี้มักจะสับสน วุ่นวาย ไม่แน่นอน น่าอับอาย และเจ็บปวด ในสังคมยุคแรกเริ่ม กระบวนการส่งสัญญาณมักจะส่ง ถึงคนเพียงคนเดียว เป็นที่รับรู้กันทั่วไป และมีพิธีรีตองอย่างมาก แตกต่างกับประเทศตะวันตก สมัยใหม่ที่บุคคลสามารถส่งสัญญาณสู่ทั้งตลาดได้โดยรวมและแก่คนใดคนหนึ่งในลักษณะใดก็ได้ ที่บุคคลนั้นต้องการ ในทางที่ขัดแย้งกัน แทนที่จะลดต้นทุน วิธีการส่งสัญญาณอันมากมายนี้ บ่อยครั้งเพิ่มสัญญาณขึ้นไปสู่ระดับที่น่าตกใจ สัญญาณที่ยากจะตีความหมายเหล่านี้มักจะ หายไปในความยุ่งเหยิงหรือไม่ก็ได้รับการตีความที่ผิดพลาด และ “สัญญาณ” ที่แรงขึ้นมักจะนำพา ให้ผู้รับอนุมาณไปถึงความไม่มีอยู่ของคุณธรรมทางสังคมที่เหมาะสมหรืออาจต่ำไปกว่านั้น การ กระทำที่เกิดจากการอนุมาณสัญญาณนั้นเป็นอันตรายในหลากหลายแง่มุม สิ่งหนึ่งที่เป็นปกติมาก ที่สุดก็คือการทำให้คนๆหนึ่งได้รับความอับอายอย่างมากได้ เมื่อผมหาซื้อรถยนต์ ผมไม่รู้สึกลอาย หากว่าคำเสนอของผมถูกปฏิเสธ เพราะว่าคำเสนอของผมนั้นมีมูลค่าไม่เพียงพอ แต่ถ้า คำเสนอ⁽⁴⁵⁾ในเรื่องความรักของผมถูกปฏิเสธ นั้นเป็นการตัดสินใจที่ว่าผมนั้นไม่มีคุณค่า

โดยทั่วไป สภาพแวดล้อมที่ดีที่สุดในการที่จะเอาชนะอุปสรรคเหล่านี้ได้คือ สภาพแวดล้อมที่ซึ่งการขัดเกลาทางสังคมในตอนต้นไม่ได้ลำบากในการแสวงหาคู่เป็น วัตถุประสงค์หลัก ดังนั้นจึงเป็นที่โรงเรียนและที่ทำงาน ซึ่งเป็นสภาพแวดล้อมที่กิจกรรมทางการ ศึกษาและการผลิตอยู่แถวหน้า ที่ชายสามารถเริ่มก่อน⁽⁴⁶⁾ โดยปลอดภัยได้ในระดับหนึ่ง แต่การ เพิ่มขึ้นใหม่ของประเภทกฎหมายเกี่ยวกับการก่อกวนทางเพศเป็นทั้งสาเหตุและผลสะท้อนว่าไม่มี อะไรที่สมบูรณ์แบบไปทั้งหมดแม้จะเป็นในสภาพแวดล้อมเช่นว่านี้ก็ตาม มากไปกว่านั้น ผู้คน จำนวนมากไม่สามารถที่จะทำให้ตนเองไปอยู่ในสภาพแวดล้อมการทำงานหรือโรงเรียนที่เหมาะสม เมื่อพวกเขาต้องการที่จะเข้ากิจกรรมการหาคู่ได้ สิ่งนี้เป็นความจริงโดยเฉพาะสำหรับผู้หญิง โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ที่ เป็นแม่แล้ว สำหรับการแสวงหาคู่ในตลาดการสมรสใหม่

ถึงแม้ว่าต้นทุนทางธุรกรรมจะเป็นศูนย์ มีความเป็นไปได้ว่าคู่สัญญาคนใดคนหนึ่ง หรือทั้งคู่จะไม่สามารถทำได้เช่นกันในครั้งที่สอง เหตุใดนะหรือ ประการแรก คู่สมรสหนึ่งอาจได้รับความเสียหายจากการเปลี่ยนแปลงทางสถิติแบบสุ่มตัวอย่าง (stochastic change)⁽⁴⁷⁾ ในมูลค่าที่ ค่าปฏิญาณการสมรสได้ให้ประกันต่อกันไว้อย่างชัดเจน ยกตัวอย่างเช่น กรณีนั้นก็ฟ้าผ่าผู้เก่งกาจที่ พิกัดจากโรคหรืออุบัติเหตุ ประการที่สอง การเปลี่ยนแปลงที่คาดการณ์ได้มักจะเป็นผลมาจากการ ลงทุนในสินทรัพย์ที่เฉพาะเจาะจงต่อการสมรสนี้ เด็กซึ่งเป็นการลงทุนที่สำคัญที่สุดในสินทรัพย์ ทางการสมรสเฉพาะสิ่ง เป็นตัวแทนต้นทุนอันเป็นผลตามมาที่มากที่สุดในการแสวงหาคู่สมรสที่ อาจมาแทนกันได้ หญิงจะประสบกับความเสียหายนี้มากกว่าเพราะว่าโดยหลักมักจะได้อำนาจ ปกครองบุตร ประการที่สามและบางที่อาจจะเป็นประการที่สำคัญที่สุด หญิงมักจะสูญเสียมูลค่า ในตลาดการสมรสมากกว่าผู้ชายเพียงเพราะการมีอายุมากขึ้น

6. มูลค่าที่เสียไปของหญิงในตลาดการสมรส

การแสดงให้เห็นซึ่งมูลค่าที่เสียไปของหญิงในตลาดการสมรสใหม่ทั้งจากการ วิเคราะห์หรือข้อสังเกตจากประสบการณ์เป็นเรื่องที่ยากอย่างยิ่ง เนื่องมาจากลักษณะของการ แลกเปลี่ยนที่พิเศษของตลาดนี้ ชายและหญิงต่างไม่มีป้ายราคาที่ยกมูลค่าของพวกเขา ทั้งพวกเขาต่างไม่ได้แลกเปลี่ยนกันในเรื่องซึ่งสามารถตีเป็นราคาได้ สิ่งเดียวที่ใช้วัดมูลค่าของพวกเขา คือ เรื่อง “คุณภาพ” ของเหล่าคู่สมรสที่พวกเขาสามารถหาได้ ซึ่งไม่ได้ติดป้ายราคาไว้เช่นกัน ว่าที่

เจ้าสาว ในเวลาเดียวกันก็เป็นสินค้าที่ถูกซื้อ เป็นเงินตราที่ใช้ในการซื้อสามี และเป็นผู้ซื้อสามี เช่นเดียวกัน ว่าที่เจ้าบ่าว ในเวลาเดียวกันก็เป็นสินค้าที่ถูกซื้อ เป็นเงินตรา และเป็นผู้ซื้อ ดังนั้น เราได้เผชิญกับปัญหาในการระบุตัวตนที่รับมือได้ยาก นอกจากนี้ การหายไปซึ่งความเชื่อมโยง⁽⁴⁸⁾ในธรรมเนียมตามแต่ละผู้ซื้อแต่ละคน ยิ่งบดบังความชัดเจนในประเด็นนี้ ยกตัวอย่างได้เช่น นางสาวโจนส์ชอบนายสมิธมากกว่านายบราวน์ ขณะที่นางสาวเบิร์นชอบนายบราวน์มากกว่านายสมิธ เนื่องจากปัญหาเหล่านี้ ข้อสังเกตทั้งหลายจากตลาดการสมรสนั้น จึงเปิดโอกาสให้มีการตีความได้หลากหลาย

ถึงแม้ว่าจะมีอุปสรรคและคุณสมบัติเหล่านี้ หลักฐานทางสถิติที่มีอยู่ได้ชี้ว่า ด้วยการสมรส การเลี้ยงดูเด็ก และเวลาที่ผ่านไป หญิงเสียมูลค่าในตลาดการสมรสมากกว่าชาย โดยมีข้อเท็จจริงสี่ประการ (1) ชายมีอัตราการเสียชีวิตที่สูงกว่าหญิงในทุกช่วงอายุ³, (2) ชายที่หย่าร้างสมรสใหม่ในอัตราที่เร็วกว่าหญิงที่หย่าร้างในทุกช่วงอายุ ยกเว้นช่วงอายุ 14-24 ปี⁴, (3) หญิงหย่าร้างที่มีภาวะเรื่องลูกสมรสใหม่ในอัตราที่ช้ากว่าหญิงที่ไม่มีภาวะ และ (4) หญิงมีแนวโน้มที่จะสมรสกับชายที่มีอายุมากกว่าตน และเมื่ออายุของพวกเขาเพิ่มขึ้น ช่วงระหว่างวัยก็เพิ่มขึ้นด้วย⁵

เราควรพิจารณาถึงผลกระทบของอัตราการเสียชีวิตที่แตกต่างกัน ข้อสังเกตจากประสบการณ์นี้มีลักษณะที่แตกต่างจากอีกสามข้อเท็จจริงที่เหลือ ในขณะที่ข้อเท็จจริงทั้งสามข้อต่างระบุว่า ตลาดการสมรสใหม่เป็นมิตรกับหญิงน้อยกว่า (โดยเฉพาะหญิงที่มีบุตร) ข้อสังเกตแรกนี้เป็นหลักฐานที่มีน้ำหนักมาก⁽⁴⁹⁾ซึ่งอย่างน้อยก็ต่อเหตุผลสำคัญหนึ่งที่ว่าเหตุใดสิ่งนั้นถึงเป็นเหตุดังกล่าว นั่นก็คือความคิดอันเก่าแก่ในเรื่องอุปสงค์และอุปทาน มูลค่าของบุคคลใดบุคคลหนึ่งใน

³ บทคัดย่อเชิงสถิติของสหรัฐอเมริกา, ตาราง 29 (1981)

⁴ สำนักงานสำมะโนประชากรแห่งสหรัฐอเมริกา, รายงานจำนวนประชากรปัจจุบัน 55, ตาราง 8 (เซอร์ พี-20, หมายเลข 223, 1971) และสำนักงานสาธารณสุขแห่งสหรัฐอเมริกา, สถิติที่สำคัญ 10, ตาราง เจ (เซอร์ 21, หมายเลข 20, การเพิ่มในการหย่า, สหรัฐอเมริกา, 1967, 1970)

⁵ สำนักงานสำมะโนประชากรแห่งสหรัฐอเมริกา, จำนวนสำมะโนประชากร 1960, ตาราง 1 (ชื่อรายงาน รายงานสถานะการสมรส พีซี (2)-4 อังใน คาร์เตอร์และกลิค (Carter and Glick) (1976, หน้า 88) ดูประกอบกับบรอสซาร์ด (Brossard) (1933) กลิคและแลนเดา (Glick & Landau) (1950)

ตลาดส่วนใหญ่เป็นเรื่องของสัดส่วน⁽⁵⁰⁾ของจำนวนของชายที่แสวงหาภรรยามากกว่าหญิงแสวงหาสามี ในวัฒนธรรมแบบผิวเดียวเมียวเดียว จำนวนของภรรยาและสามีมีจำนวนเท่ากันแน่นอน แต่จำนวนของชายและหญิง ปกติแล้วมีจำนวนไม่เท่ากัน ถึงแม้ว่ามีชายจำนวนมากกว่าหญิงไม่มากนักที่เกิดและอยู่รอดเป็นทารก⁽⁵¹⁾ เนื่องจากอัตราการเสียชีวิตของชายที่มากกว่าในทุกช่วงอายุ (รวมถึงก่อนกำเนิด) ได้ก่อให้เกิดจำนวนของหญิงที่เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องกว่าชายในอายุเดียวกันเมื่ออายุเพิ่มขึ้น⁶

ช่องว่างระหว่างจำนวนชายและหญิงเป็นเพียงส่วนหนึ่งของเรื่องนี้เท่านั้น จำนวนร้อยละของชายที่สมรสเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องโดยมีผลตามอายุจนถึงอายุ 65 ดังนั้น อัตราส่วนของชายที่ไม่ได้สมรสจึงเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วกว่าอัตราส่วนของเพศทั้งหมด อัตราส่วนของหญิงที่ไม่ได้สมรสต่อชายที่ไม่ได้สมรสอยู่ที่น้อยกว่า 1:1 สำหรับอายุ 20 ปี และมากกว่า 2:1 สำหรับอายุ 55 ปี⁷

ตัวเลขเหล่านี้ไม่สามารถที่จะแสดงอุปสรรคได้ทั้งหมด ในเรื่องอัตราการเสียชีวิตของชายที่มากขึ้นที่มีผลต่อความพยายามของหญิงที่จะหาคู่เมื่อพวกเขาอายุมากขึ้น ชับเซตของคนที่ไม่สมรสก็คือคนที่ค่อนข้างที่จะไม่สามารถสมรสได้ ด้วยเหตุจากการไร้ความสามารถทางกายภาพ ความบกพร่องทางจิต การจำคุก ฯลฯ คนเหล่านี้ไม่มีความสามารถเพียงพอที่จะเสนอเพื่อดึงดูดคู่สมรสได้ เมื่อกลุ่มอายุมีอายุเพิ่มมากขึ้น บุคคลที่ไม่สามารถสมรสได้ ได้กลายมาเป็นสัดส่วนที่เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องของกลุ่มอายุ และยังคงเป็นสัดส่วนที่ใหญ่ของกลุ่มคนที่ไม่สมรส มากไปกว่านั้น เพราะการจำคุกและการกักกันในรูปแบบอื่นๆและการไร้ความสามารถที่หลากหลาย กลุ่มบุคคลที่ไม่สามารถสมรสได้ได้กลายมาเป็นชายมากกว่าเมื่อกลุ่มอายุมีอายุเพิ่มขึ้น ดังนั้น อัตราส่วนของหญิง/ชายที่ไม่สมรสแต่มีความสามารถในการสมรส มีอัตราที่ค่อนข้างมากกว่า 2:1 ในอายุ 55 สมมติว่าบุคคลมักจะสมรสกับบุคคลที่อายุใกล้เคียงกัน (เราจะตรวจสอบสมมติฐานนี้อย่างใกล้ชิดมากขึ้นในไม่ช้า) หญิงมีการแข่งขันที่ทำนายกว่าในการหาคู่ ในครั้งที่สองมากกว่าครั้งแรก ประเด็นย่อยเกี่ยวกับความคิดของบุคคลที่ไม่สามารถสมรสได้คือคำถามที่มีลักษณะ

⁶ การคาดการณ์การมีชีวิตของชายอเมริกันอยู่ที่ 53.6 ปีและหญิง 54.6 ปี ในปี 1920 ในปี 1983 ตัวเลขตามลำดับอยู่ที่ 71.01 และ 78.3 บทคัดย่อเชิงสถิติของสหรัฐอเมริกา ตาราง 102 (1981)

⁷ บทคัดย่อเชิงสถิติของสหรัฐอเมริกา ตาราง 49 (1981)

ทั่วไปมากกว่าเรื่องคุณภาพของผู้ที่จะมาเป็นคู่สมรสที่ยังเหลืออยู่ในตลาด หญิงที่ไม่เคยสมรสมีแนวโน้มที่จะมีสถานะการทำงานและระดับการศึกษาที่สูงกว่าหญิงที่สมรส และดังนั้นนักสังคมวิทยาจำนวนหนึ่งได้โต้แย้งว่าชายที่ไม่เคยสมรสนั้นมีแนวโน้มที่จะเป็นชายที่มี "คุณภาพต่ำ"⁽⁵²⁾ แต่หญิงนั้นเป็น "หัวกะทิ"⁽⁵³⁾ (เบอร์นาร์ด (Bernard), 1982, หน้า 158) แต่สิ่งนี้ดูเหมือนจะไม่ใช่เหตุผลที่เป็นผลนัก เหตุใดหัวกะทิถึงไม่ได้ถูกนำไปใช้ คำอธิบายอีกประเด็นหนึ่งก็คือสถานะการทำงานและการศึกษาไม่ได้เป็นมิติที่มีความเกี่ยวพันกันสำหรับการวัดคุณภาพของหญิงในฐานะที่เป็นคู่สมรสในอนาคต ความงาม เสน่ห์ และความเป็นหญิงต่างเป็นตัวแปรตรงอันเฉพาะเจาะจงสำหรับความสำเร็จของหญิง ในตลาดการสมรส แต่ทำไมสถานะทางการสมรสถึงได้สัมพันธ์ในเชิงลบกับการทำงานและการศึกษา การสมรสและหน้าที่การงานต่างเป็นกิจกรรมการลงทุน/กิจกรรมการใช้สิ้นเปลืองที่ต้องการการอุทิศเวลาอย่างมาก ทั้งการสมรสและหน้าที่การงานจึงแทนที่กันได้ ดังนั้นเป็นไปได้ว่าคุณสมบัติของหญิงในแรงดึงดูดทางเพศสัมพันธ์ในเชิงลบต่อการศึกษาและสถานะทางการงาน หญิงที่ลงทุนในหน้าที่การงาน ได้ลงทุนน้อยกว่าในการที่ทำให้พวกเขามีเสน่ห์ต่อชายและการแสวงหาชาย และหญิงที่มีเสน่ห์น้อยนี้มีแรงจูงใจในการลงทุนในหน้าที่การงานมากกว่า

กลับมาสู่คำถามเรื่องมูลค่าของหญิงที่ต่ำลง ในตลาดการสมรสเมื่อพวกเขาอายุมากขึ้น สถิติอัตราการเสียชีวิตที่สัมพันธ์กันนั้นแสดงหลักฐานว่าหญิงควรมีราคาต่ำกว่าชายเมื่อพวกเขาอายุสูงขึ้น ซึ่งเหมือนกับผลลัพธ์ทางคณิตศาสตร์ส่วนใหญ่ของอุปสงค์และอุปทานที่เปลี่ยนแปลงไปในแต่ละเพศในแต่ละกลุ่มอายุ ข้อสังเกตจากประสบการณ์อีกสามข้อที่เหลืออาจจะนำมาเป็นหลักฐานได้ว่าหญิงนั้น แท้จริงแล้วมีราคาต่ำลงหลังจากการหย่ากว่าชาย พวกเขาสมรสช้ากว่าและพวกเขายังสมรสช้ากว่าอีกหากพวกเขามีบุตร และพวกเขาก็สมรสกับชายที่มีอายุมากขึ้นและมากขึ้นเรื่อยๆ

แน่นอนว่ามีคำอธิบายที่เป็นสามัญสำนึกสำหรับปรากฏการณ์แต่ละอันเหล่านี้ที่ขนานไปกับและเน้นย้ำสมมติฐานที่ว่าหญิงเสียไปซึ่งมูลค่าในตลาดการสมรสเมื่อพวกเขาอายุมากขึ้นและมีบุตรติดมาด้วย ยกตัวอย่างเช่น เมื่อหย่า ในกรณีส่วนมากหญิงได้อำนาจปกครองบุตรโดย

พฤติกรรม ถึงแม้ว่าจะไม่ได้มีอำนาจปกครองโดยนิตินัย⁽⁵⁴⁾ อีกต่อไปก็ตาม⁸ การดูแลเด็กได้กำหนด ต้นทุนสำคัญสองสิ่งไว้แก่หญิงในตลาดการสมรส ประการแรก เป็นการยากสำหรับพวกเธอที่จะ แสวงหาและโฆษณาตัวเอง ประการที่สอง ชายมักปรารถนาหญิงที่ปราศจากลูกติดมากกว่า⁹ และ ดังนั้นจึงไม่ต้องสงสัยเลยว่า อัตราการสมรสใหม่สำหรับหญิงที่หย่าพร้อมมีบุตรติดมา จะต่ำลง อย่างมากในระยะเวลา 5 ปีหลังจากการหย่า มากกว่าหญิงที่หย่าโดยไม่มีบุตรติดมา

ถึงแม้ว่าคำอธิบายตามหลักธรรมชาติอาจดูเหมือนว่าชายต้องการแม่เด็กน้อยกว่าคู่ แต่งงาน เราไม่สามารถแน่ใจได้ เนื่องจากปัญหาการระบุตัวคู่สมรสที่อ้างถึงก่อนหน้านี้ จากข้อมูล โดยตัวของมันเองเราไม่สามารถที่จะพิจารณาได้อย่างแน่นอนว่า เรากำลังพิจารณาความชอบ มากกว่าของชายในหญิงที่ไม่มีลูกติดและอ่อนวัยกว่า หรือความชอบมากกว่าของหญิงเมื่อพวกเขา อายุมากขึ้นและมีลูกติดใน(1) ชายที่สูงวัยกว่า (2) การแสวงหาที่รอบคอบยิ่งขึ้นในตลาด หรือ (3) คนส่วนที่เหลือที่ยังไม่ได้สมรสกันแน่

อัตราการเสียชีวิตและรูปแบบสิทธิปกครองบุตรที่แตกต่างกันไม่เป็นเพียงและอาจไม่ เป็นเหตุผลที่สำคัญที่สุดที่หญิงเสียมูลค่าในตลาดการสมรสเมื่อพวกเขาอายุมากขึ้น สิ่งได้อีกที่ เราสามารถจะชี้ประเด็นเกี่ยวกับหลักฐานและคำอธิบายสำหรับมูลค่าที่เสียไปอย่างมากของหญิง ในตลาดการสมรส หากเราสมมติว่าคนเหล่านั้นแสวงหาคู่เฉพาะในหมู่คนรุ่นราวคราวเดียวกันที่อยู่

---

⁸ เฮอร์เชินต์ของจำนวนครั้งที่แม่ได้รับอำนาจปกครองบุตรคดีการณได้หลากหลายจาก ต่ำกว่า 80 เฮอร์เชินต์ (เจคอบสัน (Jacobson), 1959, หน้า 131) ไปสูงถึง 95 เฮอร์เชินต์ (กู๊ด (Goode), 1965, หน้า 311) จากตัวเลขสำมะโนประชากรแห่งสหรัฐอเมริกา 89.7 เฮอร์เชินต์ของ เด็กที่บิดามารดาหย่ากันอยู่อาศัยกับมารดา สำนักงานสำมะโนประชากรแห่งสหรัฐอเมริกา รายงานจำนวนประชากรปัจจุบัน 5, ตาราง อี (เซอร์ พี-20, หน้า 380 สถานะทางการสมรสและ สถานะทางครอบครัว เดือนมีนาคม 1982)

⁹ ริชาร์ด ดอว์กินส์ (Richard Dawkins) นักชีววิทยาทางสังคมโต้แย้งว่าไม่มีกลยุทธ์ใดของการวางแผนครอบครัวที่ไม่คำนึงถึงว่าเด็กที่ได้รับการเลี้ยงดูโดยบิดา/มารดา โดยพันธุกรรมของตัวเองสามารถเป็นความมั่นคงอย่างมีวิวัฒนาการได้หรือไม่ (ดอว์กินส์ (Dawkins), 1976, หน้า 117)

ใกล้เคียง อัตราการเสียชีวิตที่แตกต่างกันหมายความว่า ความแตกต่างนี้เริ่มดีขึ้นอย่างต่อเนื่องในชายและแ่งลงสำหรับหญิงเมื่อพวกเขาอายุมากขึ้น อย่างไรก็ตาม ช่องว่างระหว่างอายุโดยเฉลี่ยระหว่างเจ้าสาวและเจ้าบ่าว⁽⁵⁵⁾ และโดยเฉพาะอย่างยิ่งการเพิ่มขึ้นของช่องว่างระหว่างอายุเมื่อคนมีอายุมากขึ้น แสดงให้เห็นว่าคนไม่ได้ถูกบังคับในการแสวงหาคู่ของพวกเขา เหตุใดสามีมักมีอายุมากกว่าภรรยา และเหตุใดช่องว่างระหว่างอายุจึงเพิ่มขึ้นเมื่อสมรส ในการสมรสครั้งแรกของคนหนุ่มสาว เรื่องช่องว่างระหว่างอายุนี้มีคำอธิบายอย่างหนึ่ง แต่ช่องว่างและการเพิ่มของช่องว่างนี้มีคำอธิบายที่แตกต่างกันออกไปในเจ้าสาวและเจ้าบ่าวที่มีอายุเพิ่มมากขึ้น

ชายและหญิงสามารถสมรสได้ที่อายุต่างกัน การเป็นสามีภรรยาต้องการทักษะและความสามารถบางประการที่ไม่ได้บรรลุผลในอายุที่เท่ากันระหว่างชายและหญิง อารมณ์ที่มั่นคงที่เพียงพอ ทักษะงานบ้าน และการเจริญพันธุ์สามารถเกิดขึ้นได้เป็นอย่างดีและชัดเจนในหญิงที่เป็นวัยรุ่นตอนกลางถึงตอนปลาย ซึ่งแตกต่างจากชายแม้ปัจจุบัน ชายได้รับการคาดหวังที่จะสนับสนุนภรรยาและบุตร ซึ่งความสามารถนั้นใช้เวลาที่ว่างมากกว่าทักษะงานบ้านที่ภรรยาต้องมี

ความแตกต่างกันในสัดส่วนของชายกับหญิงผู้ซึ่งได้รับทุนด้านมนุษย์ (human capital)⁽⁵⁶⁾ อย่างเพียงพอเพื่อที่จะสามารถสมรสได้ในอายุที่กล่าวไว้ หายไปค่อนข้างเร็วเมื่อคนทั้งคู่อย่างเข้าสู่ช่วงอายุสี่สิบปี แล้วเหตุใดส่วนเกินค่าเฉลี่ยของอายุสามีต่ออายุของภรรยาจึงเพิ่มขึ้นเมื่ออายุของชายมากขึ้น ถ้าเป้าหมายคือการสมรสร่วมกันไปตลอดชีวิตแล้ว และหญิงมีแนวโน้มที่จะมีชีวิตอยู่นานกว่าชาย บางคนอาจคิดว่าช่องว่างนี้จะไม่เพียงแต่หดตัวลง แต่เป็นไปในทางกลับกัน ดังนั้นชายอาจจะสมรสกับหญิงที่อายุมากกว่าตัวพวกเขาเองก็ได้

ช่องว่างระหว่างอายุที่เพิ่มขึ้นของเจ้าบ่าวต่อเจ้าสาวนี้ รวมทั้งความถี่ที่สูงกว่าในการสมรสใหม่ของชาย อธิบายได้เป็นอย่างดีในเรื่องอัตราและทิศทางที่แตกต่างกันของการเปลี่ยนแปลงในความดึงดูดของชายและหญิงต่อฝ่ายตรงข้ามเมื่อพวกเขาอายุมากขึ้น ข้อมูลแนะนำว่าชายที่มีอายุมากไม่ต้องการที่จะจำกัดการแสวงหาของพวกเขาโดยตรงต่อกลุ่มคนในรุ่นราวคราวเดียวกันแต่อาจเที่ยวหา⁽⁵⁷⁾ จากกลุ่มที่ดึงดูดความสนใจกว่าในหญิงที่อายุอ่อนกว่าแทน ดังนั้น หญิงที่อายุมากก็ยังคงมีกลุ่มของคนในรุ่นราวคราวเดียวกันจำนวนน้อยกว่าที่จะรู้สึกสนใจในตัวพวกเขา บทบาทของภรรยาและสามีเป็นบทบาทต่างตอบแทนกัน ไม่ใช่สมดุลงันที่คู่สมรสต้องกระทำ เพราะว่าสิ่งที่ชายต้องการจากภรณยานั้นแตกต่างกับสิ่งที่หญิงต้องการจากสามี ความสามารถใน

การทำให้ข้อกำหนดเหล่านี้เป็นที่พึงพอใจไม่ต้องการ และไม่ได้แปรผันไปตามอายุในอัตราเดียวกัน สำหรับภรรยาเหมือนกับสามี หญิงลดลงซึ่งมูลค่าได้ง่ายเนื่องจากว่าชายชอบหญิงที่อายุน้อยกว่ามากกว่า ในขณะที่หญิงไม่ได้มีความชอบมากกว่าที่แรงหรือแม้แต่จะเท่ากันในเรื่องอายุเหมือนกับชาย¹⁰

ถึงแม้ว่าข้อเสนอนี้จะสัมพันธ์กับข้อมูลก็ตาม แต่ข้อมูลก็ไม่ได้พิสูจน์ข้อเสนอนี้ สิ่งนี้เป็นข้อเสนออันเกี่ยวกับบรรณนิยมและไม่สามารถที่จะเฝ้าสังเกตได้โดยตรง กล่าวคือ ร่องรอยในอุปนิสัยของมนุษย์ธรรมดาเห็นได้จากทุกแง่มุมในวัฒนธรรม ประการแรก เราอาจจะเห็นว่าคุณลักษณะทางวัฒนธรรมของการดึงดูดของหญิงนั้นคือความอ่อนเยาว์หรือความดูอ่อนเยาว์ทั้งสิ้น ดาราภาพยนตร์ นางแบบ นักร้อง และ แดนเซอร์ ต่างเป็นที่ชื่นชอบและเป็นที่ปรารถนาเมื่อมีวัยเยาว์ นิตยสารผู้หญิงนำเสนอคำแนะนำอย่างต่อเนื่องในการรักษาบุคลิกที่อ่อนเยาว์ ดนตรีที่ได้รับความนิยมจำนวนมากแสดงให้เห็นถึงความชอบมากกว่าของชายต่อหญิงที่อายุน้อย ยกตัวอย่างได้จากเพลงลูกทุ่งและตะวันตก เรามี “หญิงต้องสาว ม้าต้องเร็ว วิสกี้ต้องบ่มนาน” และ ดนตรีร็อกท่อนถิ่นที่มีคำร้องว่า “ใจฉันนึกถึงแต่หญิงสาวตลอดเวลา” ในอีกทางหนึ่งของความเท่าเทียมกัน ความอ่อนเยาว์ไม่ได้ส่งผ่านความหมายแฝงเชิงบวกเช่นเดียวกันกับหญิงเมื่อนำมาใช้กับชาย พิจารณาได้จากนักแสดงชายที่มีอายุจำนวนมากที่ประสบความสำเร็จในการแสดงเป็นนักแสดงนำชายคู่กับหญิงที่อ่อนวัยกว่ามาก ไม่ว่าจะเป็น แครี แกรนท์ พอล นิวแมน โรเบิร์ต เรดฟอร์ด หรือความคิดที่ว่าความมีอายุ⁽⁵⁸⁾ทำให้ชายดูแตกต่าง สิ่งนี้เป็นมากกว่าตัวอย่างของตัวแทน

---

¹⁰ ท่านผู้พิพากษานีลีย์ (Neely) ได้สังเกตว่า “ในทางประวัติศาสตร์แล้ว เป็นที่รับทราบกันว่าชายดึงดูดเข้าหาหญิงในวัยเจริญพันธุ์ เราเห็นตัวอย่างได้น้อยมากในวรรณกรรมที่ชายมีสัมพันธ์อันโรแมนติกกับหญิงที่มีอายุมากกว่า 40 ปี ยกเว้นนวนิยายอันเลื่องชื่อเรื่อง เซอร์ของโคเล็ตต์ ใครก็ตามที่ได้ปฏิบัติงานในกฎหมายครอบครัวต่างทราบดีว่าหญิงสาวโดยทั่วไปแล้วดึงดูดเข้าหาชายที่รวย มีอำนาจและแก่กว่าโดยจำเป็น ในขณะที่ชายดึงดูดเข้าหาหญิงที่อายุน้อย สวยและน่ารัก หากเป็นเรื่องในครอบครัวแล้ว ชายที่อายุน้อย ไม่หนักแน่นและไม่มีเงิน กับหญิงที่มีอายุ ไม่มีเสน่ห์ และมีเป็นอิสระอย่างเหลือล้น มักจะเป็นผู้ที่จะถูกจ้างในลำดับท้ายสุดและเป็นผู้ที่จะถูกเลิกจ้างอันดับแรก (นีลีย์ (Neely), 1979 ดูประกอบกับ โปสนอร์ (Posner), 1992)

ทางวัฒนธรรมที่หลากหลายของลักษณะอายุที่แตกต่างกันในความดึงดูดของชายและหญิงต่อบุคคลเพศตรงข้าม¹¹

ปรากฏการณ์เกี่ยวกับความชอบที่แตกต่างกันเรื่องอายุของคู่ไม่ได้เป็นลักษณะพิเศษของวัฒนธรรมอเมริกันที่คงอยู่ไม่นานที่มีลักษณะเฉพาะเท่านั้น ความดึงดูดที่โดดเด่นของหญิงสาวต่อชายในทุกช่วงอายุเมื่อเปรียบเทียบกับรสนิยมที่เป็นที่ยอมรับมากกว่าของหญิงในเรื่องอายุของชายนั้น เป็นสิ่งที่ข้ามวัฒนธรรมและมีความต่อเนื่องกันทางประวัติศาสตร์ ยกตัวอย่างเช่น ในวัฒนธรรมหลายวัฒนธรรม ชายโดยแทบจะเพียงแต่ผู้เดียวเพิ่มภรรยาใหม่ที่อายุน้อยแทนภรรยาอื่นๆเข้าสู่ฮาเร็มของตน และ ถ้ามีอำนาจมากพออาจเอาภรรยาที่มีอายุไปแลกเปลี่ยนกับภรรยาที่สาวกว่าก็ได้

เหตุใดชายและหญิงถึงได้มีรสนิยมที่แตกต่างกันอย่างชัดเจนเช่นนั้น คำอธิบายที่เป็นทฤษฎีวิวัฒนาการที่ทรงพลังที่มีอยู่นั้นตรงกันกับเหตุผลธรรมดาที่ผู้คนได้ให้ไว้ในการสมรส หญิงสาวนั้นพร้อมสืบพันธุ์ได้⁽⁵⁹⁾ ในขณะที่หญิงที่มีอายุมากไม่สามารถทำได้ แต่สิ่งเดียวกันนี้ไม่ได้เป็นความจริงในชาย มากไปกว่านั้น ในเรื่องอายุ ชายที่มีอายุมากมักจะอยู่ในสถานะทางการเงินที่ดีกว่าที่จะสนับสนุนภรรยาและบุตรของหญิงได้ ดังนั้นแทบจะไม่ต้องประหลาดใจเลยถ้าหากชาย

---

¹¹ ถึงแม้ว่าภาษาธรรมดา (ordinary language) และการวิเคราะห์ภาษาธรรมดานั้นอาจดูเหมือนว่าเป็นรูปแบบความประหลาดของการโต้แย้งไม่ว่าจะเป็นนักเศรษฐศาสตร์หรือนายความที่จะใช้ การโต้แย้งเช่นนั้นก็มีเพื่อกีดกันชาญฉลาดและมีชื่อเสียง ในฐานะที่เป็นสาขาและสำนักความคิด “การวิเคราะห์ภาษาธรรมดา” ได้ถูกใช้เพื่อจะได้รับการและค้นพบคำจำกัดความของคำศัพท์ทางปรัชญา ดูได้จากตัวอย่าง ออสติน (Austin) (1979 หน้า 75) ออสติน “เชื่อว่าโดยทั่วไปความเข้าใจถ่องแท้ที่ชัดเจนต่อความแตกต่างอันแนบเนียนมากมายที่ได้รับการเคารพบูชาในภาษาธรรมดาและได้ดำรงอยู่ด้วยการดิ้นรนยาวนานเพื่อคงอยู่ด้วยความแตกต่างที่แข่งขันกันแทบจะไม่ล้มเหลวที่จะเป็นความเข้าใจถ่องแท้ต่อความแตกต่างที่สำคัญที่จะเฝ้าสังเกตในโลกรอบๆตัวเรา” (เอ็ดเวิร์ด (Edwards), 1967, หน้า 211)

ได้พัฒนาอย่างแท้จริงซึ่งความชอบมากกว่าอย่างมากต่อหญิงที่เยาว์วัยพร้อมสืบเผ่าพันธุ์ และความชอบมากกว่าของหญิงนั้นไม่ได้พัฒนามาในลักษณะเดียวกันกับชาย

7. การผิดสัญญาและกึ่งค่าเช่า (quasi-rents) ที่จัดสรรได้

ในขณะที่เข้าทำสัญญา สัญญาสมรสได้ให้ค้ำประกันสัญญาในผลกำไรแก่คู่สัญญาทั้งสองฝ่าย อย่างไรก็ตาม ระยะเวลาซึ่งผลกำไรเหล่านี้เกิดขึ้นไม่เหมือนกันในแต่ละฝ่าย ตามหลักแล้ว ชายได้รับผลกำไรในช่วงต้นของความสัมพันธ์ และหญิงได้ในตอนหลัง สิ่งนี้เกิดตามมาจากการเสียไปซึ่งมูลค่าของหญิงอย่างมาก มีชายที่มีอายุมากและอายุน้อยต่างให้คุณค่ากับหญิงที่มีอายุน้อยในฐานะคู่สมรส เมื่อหญิงเลือกที่จะสมรสกับชายคนใดคนหนึ่งโดยเฉพาะ พวกเขาถือล้มเลิกซึ่งตัวเลือกอื่นๆ และในช่วงปีแรกๆของการสมรสนั้น ถึงแม้ว่าหญิงมีนิสัยชอบบ่น แต่พวกเขาได้ให้ชายซึ่ง “ช่วงปีที่สุดในชีวิตของพวกเขา” ในตอนท้าย เมื่อมูลค่าของพวกเขาในตลาดการสมรสตกต่ำลงกว่าเหล่าสามีของพวกเขา พวกเขาคาดหวังที่จะได้รับการชำระตอบแทนในความเสียหายของพวกเขา การกำเนิดซึ่งความไม่สมดุลง่ายในระยะเวลานี้ได้ให้โอกาสสำหรับพฤติกรรมทางยุทธศาสตร์ (strategic behavior)⁽⁶⁰⁾ ซึ่งหนึ่งในคู่สัญญา โดยมากเป็นชาย จะปฏิบัติตามหนึ่งของเขาตามสัญญาการสมรสเท่าที่เขาจะได้รับผลประโยชน์ที่เพิ่มขึ้น (marginal benefit)⁽⁶¹⁾ ในทางบวกสุทธิ และจะผิดสัญญา เมื่อผลประโยชน์ที่เพิ่มขึ้นนั้นตกลงไปต่ำกว่าต้นทุนค่าเสียโอกาส (opportunity cost)⁽⁶²⁾ ของเขา เว้นเสียแต่ว่าจะถูกบังคับโดยประการอื่น

ปัญหานี้เป็นที่เข้าใจได้ในสัญญาระยะเวลาเชิงพาณิชย์ในฐานะกึ่งค่าเช่าที่จัดสรรได้ ชนิดหนึ่ง กึ่งค่าเช่าคือผลตอบแทนต่อคู่สัญญาฝ่ายหนึ่งในสัญญานอกเหนือไปจากสิ่งที่คู่สัญญาจะได้รับหากสัญญาสามารถที่จะสิ้นสุดลงได้ตามอำเภอใจในเวลานั้น กฎหมายทางด้านสัญญาส่วนมากเป็นความพยายามที่จะออกแบบกฎและธรรมเนียม ที่ป้องกันพฤติกรรมทางยุทธศาสตร์ชนิดนี้ ซึ่งควบคุมโดยผลประโยชน์ร่วมกันของคู่สัญญาทั้งสองฝ่ายในเวลาเข้าทำสัญญา

ในสัญญาเชิงพาณิชย์การที่คู่สัญญาฝ่ายหนึ่งผิดสัญญาโดยไม่ชดใช้ค่าเสียหาย⁽⁶³⁾ มักจะไม่มีผลกระทบต่อการจัดสรรที่เกิดขึ้นจริงในทรัพยากร (ex post allocation of resources)⁽⁶⁴⁾ แต่ก่อให้เกิดเฉพาะการโอนทรัพยากร⁽⁶⁵⁾ ไปยังผู้ผิดสัญญาในกึ่งค่าเช่าส่วนมากของอีกฝ่ายหนึ่ง การให้เหตุผลโดยการเทียบเคียงและการเจรจาบนสมมติฐานอย่างผิดๆระหว่างคู่

สมรสที่จะให้เป็นการเผชิญกับต้นทุนธุรกรรมต่ำ (transaction cost)⁽⁶⁶⁾ ซึ่งบางคนอาจสรุปว่า ถ้าหากการผิดสัญญาต่อไปและการสิ้นสุดสัญญามีราคาสูงขึ้นมาต่อภรรยา (คู่สมรสผู้เสียหาย) กว่ามูลค่าของตัวเองต่อสามี (คู่สมรสที่ผิดสัญญา) คู่สัญญาจะเข้าสู่การต่อรองแบบโคส (Coasean bargain)⁽⁶⁷⁾ ที่ซึ่งภรรยาเสนอค่าชดเชยแก่สามี ซึ่งอยู่ตรงกลางระหว่างมูลค่าของการผิดสัญญาต่อสามี และมูลค่าของการสมรสต่อไปกับเธอ

บางกรณี บางสิ่งบางอย่างซึ่งมีความเหมือนกับการต่อรองแบบโคสได้เกิดขึ้น ตัวอย่างเช่น แทนที่จะสิ้นสุดการสมรส ภรรยาอาจยอมรับสามีที่ไม่ซื่อสัตย์เป็นบางครั้งบางคราว หรือประทุษร้ายร่างกายบ้าง ถึงแม้ว่าเราจะสามารถสันนิษฐานได้ว่าพฤติกรรมที่เปลี่ยนไป⁽⁶⁸⁾ ในทางฉวยโอกาสหลังทำสัญญานั้นเป็นธรรมเนียมปฏิบัติ โดยที่การผิดสัญญาจะไม่มีขึ้นโดยไม่ มีผลที่ตามมาของมันเอง ประการแรก มีความไม่ยุติธรรมของการผิดสัญญาโดยไม่ชดใช้ ค่าเสียหายและความไม่ยุติธรรมนั้น เมื่อศาลการณได้ จะแปลงเป็นความไร้ประสิทธิภาพ (inefficiencies)⁽⁶⁹⁾ ในบางส่วน กล่าวคือ ถึงแม้ว่าจะมีพฤติกรรมที่เปลี่ยนไปในทางฉวยโอกาสหลัง ทำสัญญาหรือการลดระดับลงไปสู่การตกลงใหม่ในสัญญา ที่จะกีดกันการผิดและการยกเลิก สัญญาต่างเป็นประสิทธิภาพที่เกิดขึ้นจริง ซึ่งการคาดการณ์ของพวกเขาอาจก่อให้เกิดความไร้ ประสิทธิภาพที่คาดไว้อย่างรุนแรง หญิงซึ่งคาดหวังในผลประโยชน์จำนวนมากของการต่อรองใน การสมรส จะไม่มีขึ้นในอนาคตอันใกล้ แต่จะปรับพฤติกรรมที่คาดไว้ของพวกเขา พวกเขาจะ สมรสน้อยครั้งลง เลือกที่จะสมรสกับชายแต่ละประเภทที่แตกต่างกัน และลงทุนเป็นจำนวนน้อยลง ในการสมรส

อย่างไรก็ตาม บ่อยครั้งที่การต่อรองแบบโคส ไม่สามารถทำได้แม้จะเป็นการลอก เลียนเพียงเล็กน้อยก็ตาม และไม่ใช่ว่าเพราะว่าการผิดสัญญามีค่าต่อสามีมากกว่าที่มีราคาต่อภรรยา ปัญหาในการดำเนินการสมรสต่อไปตามข้อตกลงใหม่ แยกได้สองประการ ได้แก่ ต้นทุนธุรกรรม และผลกระทบต่อทรัพย์สิน ตามปกติ ในธุรกรรมเจรจาต่อรองกันสองคน ต้นทุนนั้นต่ำ แต่การ สมรสนั้นแตกต่างออกไป ย้อนกลับมาสู่ย่อหน้าที่สองของบทนี้ ผมขอย้ำคุณอีกครั้งว่าในการสมรส นั้น ความมุ่งมั่นมีความหมายมาก การปฏิบัติตามหน้าที่ในการสมรสเสียไปซึ่งมูลค่าอย่างมาก หากเห็นได้ว่าการสมรสนั้นมีความมุ่งมั่นที่ผิด การข่มขู่ที่จะผิดสัญญาและการตกลงใหม่ในสัญญา มักจะทำร้ายความสัมพันธ์ ดังนั้น ถึงแม้ว่าหญิงมีทรัพย์สินส่วนตัว⁽⁷⁰⁾ หรือรายได้จำนวนมากและ

สามารถที่จะเสนอค่าชดเชยที่เป็นเงินแก่สามี ให้ละเว้นจากการสิ้นสุดการสมรส และการสมรสตามที่มีนเคยเป็นมา มีคุณค่ามากกว่าค่าเสียหายที่หญิงจะต้องเสนอให้ แต่หญิงมีแนวโน้มที่จะไม่เสนอค่าชดเชยนั้นแก่สามีสำหรับการละเว้นจากการทำผิดสัญญาและให้อยู่ในการสมรสต่อไป มาถึงตอนนี้ การเจรจาตกลงได้เปิดขึ้นแล้ว การสมรสไม่สามารถที่จะเป็น อย่างที่เคยเป็นได้อีกต่อไป หน้าที่ทางการสมรสที่ปฏิบัติเพื่อแลกเปลี่ยนเอาค่าชดเชยที่เป็นเงินจะมีได้ก็แต่เพียงเงาของมูลค่าในอดีตของพวกเขา ต้นทุนธุรกรรมของการเจรจาใหม่ในสัญญามักจะเป็นเรื่องต้องห้าม เพราะการกระทำแต่ละครั้งในการเจรจาใหม่นั้นทำลายมูลค่าของบริการที่ได้ปฏิบัติไปแล้ว

ถึงแม้ว่าสิ่งนี้จะไม่เป็นเช่นนั้น ภรรยาโดยปกติจะขาดซึ่งทรัพยากรที่จะติดสินบนสามีของเธอให้อยู่ในการสมรสถึงแม้ว่าเธออยากจะทำเช่นนั้นก็ตาม ปัญหานี้เป็นความแตกต่างตามรูปแบบของผลกระทบในทรัพย์สินตามทฤษฎีโคส (Coase Theorem) กล่าวคือ ถ้าสามีต้องชดใช้จากการผิดสัญญาเขาก็จะประสงค์ที่จะทำเช่นนั้น แต่ถ้าภรรยาต้องชดใช้แก่สามี ให้เขาละเว้นการทำผิดสัญญา เธอก็จะไม่ประสงค์ที่จะทำ ความเต็มใจของภรรยาที่จะเจ็บปวดมากกว่าในการสมรสเพื่อที่ว่า เธออาจ โดยการนั้น เจ็บปวดน้อยกว่า โดยการสิ้นสุดการสมรส มักจะไม่ให้ค่าการชดเชยใดๆแก่เขาเลย กล่าวคือ มูลค่าของความเสียหายต่อเธอไม่ได้เปลี่ยนเป็นมูลค่าที่ให้ผลกำไรแก่เขา

ความเป็นไปได้สำหรับการผิดสัญญาในสาระสำคัญของสัญญาการสมรสมักจะมีอยู่เสมอ จนกระทั่งไม่นานมานี้ อย่างไรก็ตาม มีต้นทุนที่เพิ่มขึ้นเกี่ยวกับการผิดสัญญาดังกล่าว จิตสำนึกทางด้านศาสนาของผู้คนที่เข้าร่วมและอนุญาตให้เกิด ซึ่งธรรมเนียมที่กำหนดต้นทุนทางจิตวิทยาภายในที่สำคัญและต้นทุนทางสังคมภายนอกแก่คู่สัญญาในกรณีที่มีการผิดสัญญานอกเหนือไปจากการบังคับทางกฎหมายอย่างเป็นทางการ ซึ่งพิสูจน์ให้เห็นว่าย่อหย่อนและไม่สมบูรณ์แบบ จิตสำนึกดังกล่าวเป็นการบังคับที่ไม่เป็นทางการทางสังคมและทางจิตวิทยาที่ในส่วนใหญ่แล้วได้คุ้มครองการสมรส เมื่อธรรมเนียมดังกล่าวนี้ได้ลดลง ความไม่เพียงพอที่อาจปรากฏอยู่ในด้านโครงสร้างกฎหมายจึงกลายมาเป็นประเด็นหลัก⁽⁷¹⁾

ก่อนที่เราจะพิจารณาปฏิกริยาทางด้านกฎหมายต่อปัญหาในการผิดสัญญาการสมรส เราลองมาแบ่งกลุ่มอย่างคร่าวๆในปฏิกริยาเอกชนต่อปัญหา ก่อน ในบริบทเชิงพาณิชย์ การคาดการณ์และหลีกเลี่ยงการฉวยโอกาสหลังสัญญาสามารถทำได้โดยใช้การบูรณาการที่ซับซ้อน

ในชั้นตอน (vertical integration)⁽⁷²⁾ หากเจ้าของสินทรัพย์ฝ่ายทุนฝ่ายหนึ่ง (capital asset)⁽⁷³⁾ สามารถที่จะซื้อสินทรัพย์ฝ่ายทุนของอีกฝ่ายได้ แรงจูงใจในการจัดสรรกิ่งค่าเช่าของสินทรัพย์ฝ่ายทุนนั้นจะถูกกำจัดออกไป เมื่อพิจารณาเรื่องโรงงานผลิตแผ่นอุปกรณ์อีกครั้งหนึ่ง จะเห็นว่าชายที่ต้องการจะผลิตแผ่นอุปกรณ์สามารถหรือมีแนวโน้มที่จะสามารถซื้อโรงงานจากเจ้าของคนปัจจุบันได้ (ดู ไคลน์ (Klein), ครอว์ฟอร์ด (Crawford), และ อัลเชน (Alchian), 1978)

ทางแก้ปัญหานี้ไม่มีทางที่จะดำเนินการได้อย่างเหมาะสมในบริบทของการสมรส ประเด็นที่สำคัญที่สุดของปัญหาไม่ใช่ข้อห้ามทางกฎหมายของบุคคลที่เสนอบริการตัวเขาหรือเธอแก่คนอื่น แต่เป็นกรณีที่ชาย (หรือหญิง) ไม่สามารถซื้อบุคคลที่จะสามารถมาเป็นภรรยา (หรือสามี) ได้ เขาไม่สามารถซื้อเธอได้ในแบบที่เขาจะมีส่วนได้เสียในความเป็นอยู่ของเธอที่เธอมีอยู่ได้แก่ เช่นเดียวกับผู้เช่าที่สามารถซื้ออาคารและมีส่วนได้เสียในสภาพอาคารเหมือนกับที่เจ้าของคนก่อนมีอยู่

เครื่องมือทางสัญญาอีกประเภทหนึ่งที่บางครั้งใช้ในบริบทเชิงพาณิชย์คือการเอาไว้เป็นประกัน (ดูวิลเลียมสัน (Williamson), 1983 และ ไคลน์และเลฟเฟลอร์ (Klein and Leffler), 1981 หน้า 615) การเอาไว้เป็นประกันนี้จะกำหนดให้ภรรยาเก็บไว้ซึ่งบางสิ่งบางอย่างที่เป็นมูลค่าของสามีจนกว่าเธอจะมั่นใจในการปฏิบัติตามสัญญาของเขา ธรรมเนียมเรื่อง “สินสอด” เป็นการเอาไว้เป็นประกันในรูปแบบหนึ่ง¹² ข้อบกพร่องของธรรมเนียมเรื่องสินสอดในฐานะที่เป็นการเอาไว้ซึ่งประกันรูปแบบหนึ่งมีหลากหลาย ประการแรก คู่สัญญาอาจเด็กเกินไปและยังไม่เป็นผู้ใหญ่ที่จะคาดการณ์ความเป็นไปได้ของการผิดสัญญาในอนาคต ประการที่สอง ฝ่ายชายในเศรษฐกิจของเรามักจะบริจาคซึ่งทุนด้านมนุษย (human capital) มากกว่าทุนทางวัตถุ (physical capital)⁽⁷⁴⁾ หรือเงินทุน (money capital) เพราะว่าพวกเขาไม่สามารถโอนทุนด้านมนุษยเหล่านี้ให้แก่ภรรยาของพวกเขาได้ พวกเขามีทุนด้านมนุษยน้อยมากที่จะให้ไว้เป็นประกัน ประการที่สาม คู่สามีภรรยา มักจะใช้จ่ายรายได้ทั้งหมดของพวกเขาไปกับช่วงปีแรกๆของการสมรส ดังนั้น การที่ภรรยาถือทรัพย์สินจำนวนมากไว้เป็นประกันจะเป็นการจำกัดการจ่ายของครอบครัวอย่างไม่มี

¹² สำหรับการอภิปรายของเศรษฐศาสตร์เรื่องสินสอดในสมัยยุคต้น ดู โปสเนอร์ (Posner) (1981, หน้า 186-9)

ประสิทธิภาพ ประการที่สี่ ความต้องการที่จะประกันการปฏิบัติตามสัญญา⁽⁷⁵⁾ มีเพียงบางส่วนเท่านั้นที่เหมือนกัน ภรรยา รวมถึงสามีก็ต่างที่จะสามารถผิดสัญญาและทำลายกิ่งค่าเช่าของสามี/ภรรยาตนได้ ประการสุดท้าย สิ้นสุดเป็นปรากฏการณ์ทางวัฒนธรรมที่พัฒนามาหลายศตวรรษแล้ว ธรรมเนียมในเรื่องสินสอดย่อยผสมอยู่กับข้อกังวลในประสิทธิภาพที่ไม่เกี่ยวข้องกับรากทางวัฒนธรรมหรือศาสนาที่จะนำไปสู่ปัญหาพื้นฐานที่ว่า การสมรสไม่ได้เป็นความสัมพันธ์เชิงพาณิชย์โดยหลัก หากคู่สัญญาฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งจะใช้สิ่งนี้เป็นเหมือนสัญญาเชิงพาณิชย์โดยยื่นกรานในเรื่องสินสอด (หรือสินสอดของหญิงให้ชาย) สิ่งนี้มีแนวโน้มที่จะทำลายความสัมพันธ์

แต่เงินไม่ได้เป็นประกันเพียงอย่างเดียวเท่านั้น เด็กบางครั้งสามารถใช้เป็นประกันได้ ภรรยา มักจะได้รับอำนาจปกครองบุตรหลังจากการหย่า หากสามีกลัวที่จะสูญเสียความสัมพันธ์อันใกล้ชิดกับบุตรของเขาไป เขาอาจจะละเว้นจากการผิดสัญญา แต่ มีข้อจำกัดที่รุนแรงต่อความมีประสิทธิภาพของการใช้เด็กเป็นประกัน ซึ่งจะไม่มียุทธวิธีใดเลยต่อภรรยาที่ไม่มีบุตรและมีเพียงมูลค่าอันจำกัดต่อภรรยาที่ลูกๆของเธอเติบโตเป็นผู้ใหญ่หมดแล้ว มากไปกว่านั้น เพื่อเป็นการใช้การประกันอย่างมีประสิทธิภาพ สามีต้องรู้สึกว่าการไม่มีภรรยาอยู่นั้นเป็นการสูญเสียที่รุนแรง ถ้าเขาไม่รู้สึกลักษณะนั้น หรือความคาดหวังในสิทธิเยี่ยมเยียนของเขาหลังจากการหย่ามีอยู่พอที่จะบรรเทาความเสียหายของเขาได้อย่างมาก เขาอาจจะไม่เสียหายในต้นทุนมาก และ ถึงแม้ว่าจะเป็นผลประโยชน์ของภรรยาที่คาดหวังเอาไว้ ที่จะไม่ให้เข้าถึงบุตรก็ตาม ซึ่งบ่อยครั้งที่สิ่งนี้เป็นผลประโยชน์ตามจริงของภรรยาที่ทำให้สามีรักษาไว้ซึ่งความสัมพันธ์อันใกล้ชิดกับเธอและบุตร ภรรยา มักจะได้รับค่าอุปการะบุตรและค่าซ่อมบำรุงต่างๆหากสามีเก่ามีความสัมพันธ์ที่ดำเนินอยู่กับบุตรของเขา และเธออาจจะเชื่อหรือให้น้ำหนักกับความคิดที่จะให้ลูกๆของเธอรักษาไว้ซึ่งความสัมพันธ์กับพ่อของพวกเขาซึ่งเป็นการดีกว่า

อีกกลยุทธ์หนึ่งที่หญิงสามารถนำมาใช้ได้คือการสมรสกับชายอายุมากกว่าซึ่งพวกเธอคงไม่ทำหากไม่ได้อยู่ในสถานการณ์ดังกล่าว หากชายและหญิงมีมูลค่าเท่าเทียมกันในตลาดการสมรสที่อายุ 20 ปี และมูลค่าของหญิงในฐานะที่เป็นสินทรัพย์ฝ่ายทุน (capital asset) คือ “ภรรยา” ลดลงค่อนข้างต่อเนื่อง ในขณะที่มูลค่าของชายในฐานะที่เป็นสินทรัพย์ฝ่ายทุน คือ “สามี” ได้เพิ่มขึ้นในระยะแรกก่อนที่จะลดลง ในช่วงระยะเวลาการสมรสที่ยาวนาน มูลค่าของชายในตลาดจะเกินกว่าของภรรยาและชายจะมีแรงจูงใจให้สิ้นสุดการสมรส ในการสมรสกับชายที่มี

อายุนั้น หญิงสามารถที่จะป้องกันตัวเองจากความสูญเสียอย่างมากในมูลค่า ในการกระทำดังนี้ นั้น ทำให้หญิงได้รับการบริโภคนในปัจจุบันมากกว่าและลงทุนน้อยกว่าในความสัมพันธ์ในอนาคต การบริโภคที่มากขึ้นนี้อาจจะ แต่ไม่จำเป็นต้องจำกัดอยู่เฉพาะ ในรูปแบบของรายได้เงินที่สูงกว่า ทางเลือกยุทธศาสตร์ (strategic choice)⁽⁷⁶⁾ ในสามีของหญิงนี้เป็นประเภทหนึ่งของผลประโยชน์ สูงสุดที่ถูกบังคับ (constrained maximization)⁽⁷⁷⁾ และดังนั้นแสดงถึงผลขาดทุนทางสังคมสุทธิ หญิงที่สมรสโดยยุทธศาสตร์กับชายที่มีอายุกำลังเลือกชายผู้ซึ่งมูลค่าในตลาดสูงกว่ามูลค่าของเขา ต่อเมื่อเปรียบเทียบกับชายคนอื่นๆในโลก ที่ซึ่งสัญญาการสมรสนั้นปลอดภัย ทางเลือกของเธอ ในหมู่ชายไม่เพียงแต่แสดงความปรารถนาของเธอแต่รวมไปถึงตัวเลือกอื่นๆที่คาดหวังในอนาคต ของเขาด้วย

ท้ายที่สุด มีทางเลือกปัญหาที่ได้กำหนดไว้แล้ว ถ้าคุณไม่สามารถที่จะปกป้องกิ่งค่าเช่า ซึ่งคุณเชื่อว่าคุณจะได้รับจากการลงทุนในสินทรัพย์อันเฉพาะเจาะจงต่อการสมรสได้ ดังนั้นจึง ลงทุนน้อยกว่าในการสมรสนี้หรือในสภาพการสมรส¹³ แนวโน้มของครอบครัวชนชั้นกลางที่จะมีลูก น้อยลงและแนวโน้มของหญิงที่จะได้รับทักษะทางการตลาดมากขึ้นสัมพันธ์อย่างชัดเจนกับสิ่งที่ สามารถอธิบายได้ โดยคนอีกคนหนึ่ง รวมทั้งโดยตัวแปรอื่นๆอีกมากมายในวัฒนธรรมที่ เปลี่ยนแปลงของเรา อย่างไรก็ตาม ปรากฏการณ์ทั้งสองต่างสัมพันธ์กับที่หญิงลงทุนในทรัพยากรที่ น้อยกว่าในการเป็นภรรยาโดยทั่วไป และการเป็นภรรยาของชายคนใดคนหนึ่งโดยเฉพาะเจาะจง โดยปราศจากความกลัวในการผิดสัญญาที่ไม่มีการชดเชยค่าเสียหาย เมื่อพิจารณาผลที่ยิ่งใหญ่ใน ผลที่ตามมาจากการผิดสัญญาในมูลค่าของสินทรัพย์เฉพาะสิ่งในการสมรส จะไม่เข้าใจได้เลยว่า ความน่าจะเป็นที่มากกว่าของการผิดสัญญานั้นไม่ได้กระทบโดยนัยยะสำคัญต่อระดับของการ ลงทุนเหล่านั้น

---

¹³ อลิซาเบท แลนด์ส (Elisabeth Landes) (1978) พบว่าในรัฐที่มีการห้ามการจ่ายค่า เลี้ยงดู มีอัตราที่ต่ำอย่างมากทางสถิติของการสมรสและการมีบุตรหลังสมรสที่ลดลงเมื่อเทียบกับ รัฐที่ไม่ได้จำกัดการจ่ายค่าเลี้ยงดู เธอยังพบอัตราที่ต่ำของการสมรสในรัฐที่ไม่รวมค่าตอบแทนของ การผิดสัญญาในการพิจารณาการจ่ายค่าเลี้ยงดู ดูประกอบกับ เบคเคอร์, แลนด์ส, และไม่เคิล (1977)

เครื่องมือที่ไม่เป็นทางการและการเยียวยาทางกฎหมายที่กำหนดโดยรัฐเป็นวิธีการที่มาแทนที่เพื่อคุ้มครองหญิงจากการจัดสรรกิ่งค่าเช่า หากกลไกทางสังคมที่ไม่เป็นทางการมีไม่เพียงพอที่จะคุ้มครองคู่สมรส ดังนั้นวิธีการทางกฎหมายในการคุ้มครองจึงเพิ่มขึ้นในสาระสำคัญ คำถามก็คือ รูปแบบใดของข้อตกลงทางกฎหมายที่จะป้องกันการทำลายและจัดสรรกิ่งค่าเช่าในการสมรสได้ดีที่สุด แต่ต่อไป เป็นไปได้ที่จะพิจารณาทั้งสัญญาก่อนสมรสโดยสมัครใจและสัญญาการสมรสที่เป็นมาตรฐานที่รัฐจัดสรรให้โดยทั่วไปในกฎหมายแห่งการหย่า

8. สัญญาก่อนสมรส⁽⁷⁸⁾

การใช้สัญญาก่อนสมรสได้เพิ่มมากขึ้นในระยะไม่กี่ปีที่ผ่านมา สัญญาเหล่านี้มีหลากหลายรูปแบบและได้รับแรงกระตุ้นจากหลายปัจจัย ใจความสำคัญของสัญญาเหล่านี้ อาจสามารถจัดประเภทได้หลายประเภท ได้แก่ ตามหลักประเพณี การสมรสใหม่ วัฒนธรรมสวนกระแส (counterculture)⁽⁷⁹⁾ และเรื่องสตรีนิยม

สัญญาก่อนสมรสแบบประเพณีดั้งเดิมมีแรงจูงใจมาจากการปรารถนาที่จะปกป้องสินทรัพย์ที่หามาได้ก่อนสมรสจากการจัดสรรโดยคู่สมรสหลังจากการหย่า บ่อยครั้ง ถึงแม้ว่าจะไม่เสมอไปก็ตาม มักจะเป็นฝ่ายชาย ที่เป็นผู้แสวงหาสัญญาเช่นว่านั้นเมื่อเขาได้สะสมทรัพย์จำนวนมากหรือคาดว่าจะมีรายได้สูง บางกรณีครอบครัวของฝ่ายคู่สมรสก็เป็นฝ่ายแสวงหาสัญญานั้นเอง ความแตกต่างของสัญญาก่อนสมรสแบบดั้งเดิมนี้อาจเกิดขึ้นเมื่อคู่สัญญาฝ่ายหนึ่งมีบุตรติดมาก่อนการสมรส เมื่อความรักอันหอมหวานได้จางหายไป และคู่สัญญาทั้งสองต่างเห็นความจำเป็นที่จะคุ้มครองสวัสดิภาพในอนาคตของสมาชิกครอบครัวที่มีมาก่อนแล้ว เพื่อที่จะป้องกันการวิตกกังวลและความไม่แน่นอนนี้ คู่สมรสมักจะเจรจกันถึงวิธีการในการแบ่งทรัพย์สิน ทั้งในสถานการณ์การหย่าและการเสียชีวิต¹⁴

¹⁴ การสร้างความไว้วางใจก่อนการสมรสใหม่โดยทั่วไปมีระดับที่สูงกว่าและเป็นวิธีที่ปลอดภัยมากกว่าในการกล่าวข้อกังวลนี้

สัญญาการสมรสในวัฒนธรรมที่สวนกระแสดูเหมือนว่าจะเกิดขึ้นจากความไม่ประสงค์ต่อบทบาทในการสมรสแบบประเพณีดั้งเดิม ชุดหน้าที่ดั้งเดิมที่สังคมบอกเป็นนัยแต่ไม่ได้กล่าวออกมาอย่างชัดเจนในการกำหนดการสมรสได้ถูกแทนที่โดยข้อความในหน้าที่ที่ชัดเจนและบางครั้งเต็มไปด้วยรายละเอียดที่คู่สัญญาต่างตกลงต่อกัน กฎหมาย ไม่ได้มีความประสงค์ที่จะบังคับหน้าที่ตามประเพณีดั้งเดิมเหล่านั้นให้เป็นผล แต่กฎหมายในความหมายของการกำหนดการบังคับชำระหนี้โดยเฉพาะเจาะจง ได้เป็นความระแวดระวังของการบังคับข้อกำหนดของสัญญาเหล่านี้

สัญญาการสมรสแบบสตรีนิยม อย่างน้อยในบางส่วนได้รับแรงจูงใจจากความกังวลที่ได้กล่าวในบทนี้ ได้แก่ หญิงมักจะไม่ได้มีโอกาสที่เป็นธรรม⁽⁶⁰⁾ในการหย่า นั่นคือ การยอมรับกันว่า การหย่าได้ทำลายกิ่งค่าเช่าซึ่งหญิงควรได้อันเป็นตัวแทนของผลตอบแทนในโอกาสที่เสียสละไป สัญญาเหล่านี้แสวงหาที่จะยกเลิกสิทธิหลังสมรส หน้าที่ และการแบ่งทรัพย์สินโดยให้เปรียบกับภรรยา หากกล่าวอย่างประชดประชัน คือหญิงเหล่านั้นผู้ซึ่งมีแนวโน้มอย่างมากที่จะตกเป็นเหยื่อของกฎหมายการหย่า ซึ่งเป็นหญิงผู้รับเอาหน้าที่ตามประเพณีของภรรยาไว้ มีแนวโน้มน้อยมากที่จะเจรจาในสัญญาการสมรสแบบสตรีนิยม

สัญญาก่อนสมรสที่เป็นทางการเหล่านี้เสนอโอกาสแก่คู่สัญญาที่จะปกป้องตัวของพวกเขาเอง และ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการสมรสครั้งที่สอง สัญญาก่อนสมรสเหล่านั้น ทำได้ค่อนข้างดีในการระบุงการตกทอดซึ่งทรัพย์สินแก่เด็ก ๆ หลังจากการเสียชีวิต อย่างไรก็ตาม สัญญาเหล่านี้ใช้อย่างจำกัดในกรณีของการสมรสธรรมดา โดยมากเพราะว่าอุปสรรคที่พวกเขาประสบในการระบุระดับที่เหมาะสมในการชำระค่าเสียหาย (ถ้ามี) ที่จะต้องชำระในกรณีที่ผิดสัญญา สัญญาการสมรสใด ๆ ดังว่านั้นต้องระบุจำนวนความเสียหายที่หลากหลาย โดยสัญญาแต่ละอันแสดงถึงขั้นตอนในการสมรสเมื่อการผิดสัญญาเกิดขึ้น สถานการณ์ของคู่สัญญา ณ เวลาที่ทำการสมรส และสถานการณ์ในเวลาที่มีการผิดสัญญา มากไปกว่านั้น คู่สัญญาจะต้องได้เถียงกับคำถามที่ว่า ควรจะนำความผิดมาพิจารณาหรือไม่และจะพิจารณาอย่างไร ความรู้ที่ไม่สมบูรณ์แบบของอนาคตนั้น เป็นสิ่งที่ไม่สามารถที่จะเอาชนะได้

9. การเยียวยาทางกฎหมายมหาชนสำหรับการผิดสัญญา

วิธีการทางกฎหมายเกี่ยวกับการห่ามีอะไรบ้าง มีโครงสร้างทางกฎหมายหลักสี่ประการที่สามารถนำมาใช้ในการรับมือกับปัญหาการห่า ได้แก่ (1) การห่าฝ่ายเดียวโดยไม่มี การจัดการทรัพย์สิน (2) การห่าโดยความยินยอมทั้งสองฝ่ายโดยตกลงร่วมกันในการแบ่ง ทรัพย์สิน (3) การสมรสที่ไม่สามารถสิ้นสุดได้ และ (4) การห่าและการแบ่งทรัพย์สินโดยคำ พิพากษาศาล โครงสร้างทั้งสี่นั้นแสดงให้เห็นรูปแบบหลักที่ซึ่งกฎหมายการห่าทั้งหมดนั้นแท้จริง แล้วเป็นรูปแบบผสม

ในกรณีที่กฎหมายให้มีการห่าฝ่ายเดียวโดยไม่มี การแบ่งทรัพย์สินได้ แต่ละฝ่ายละ ึ่งการสมรสไปได้อย่างง่ายดาย กรณีดังว่านั้น การห่าโดยฝ่ายเดียวเป็นการเทียบเคียงทางการ สมรสกับสัญญาตามอำเภอใจ (the contract at will)⁽⁸¹⁾ ในบริบทเชิงพาณิชย์ สัญญาตามอำเภอใจ มีแนวโน้มที่จะไม่นำมาใช้เมื่อคู่สัญญาไม่ฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดก็ฝ่ายหนึ่งต้องลงทุนอย่างมากใน สินทรัพย์เฉพาะสิ่งหรือเมื่อคู่สัญญาต้องทำการลงทุนที่แตกต่างออกไป มิเช่นนั้นความเสี่ยงใน พฤติกรรมการฉวยโอกาสหรือการคำนวณที่ผิดพลาดในผลประโยชน์ของอีกฝ่ายจะมีมากเกินไป¹⁵ ระบบการห่าที่ธรรมดาเนี้ยมักจะไม่เหมาะกับสัญญาระยะเวลา ก่อให้เกิดชัดเจนคือ เพราะว่า ตามปกติคู่สัญญาทั้งสอง ซึ่งแน่นอนว่า ภรรยาซึ่งมีภาระเรื่องบุตร จะต้องทำการลงทุนอย่างมาก ในสินทรัพย์เฉพาะสิ่งนี้ และเพราะว่าสัญญาชนิดนี้⁴¹ ได้อนุญาตให้คู่สมรสฝ่ายหนึ่ง(ตามปกติจะ เป็นสามี) ที่จะละทิ้งการสมรสไปได้โดยไม่มีภาระ หลังจากที่ภรรยาได้ออกส่วนของเธออย่างไม่ เป็นไปตามส่วนในความสัมพันธ์นี้ ดังนั้นการห่าฝ่ายเดียวโดยไม่มี การแบ่งทรัพย์สิน⁽⁸²⁾ จึงเป็น ปัญหาที่สัญญาการสมรสต้องเอาชนะมากกว่าจะเป็นทางแก้ไขปัญหา¹⁶

¹⁵ สำหรับการอภิปรายในประเด็นนี้ ดูบททั่วไป เอปสไตน์ (Epstein) (1984)

¹⁶ การห่าฝ่ายเดียวไม่มากก็น้อยสัมพันธ์กับธรรมเนียมสมัยใหม่เรื่องการห่าที่ “ไม่มี ความผิด” ซึ่งได้รับการออกเป็นกฎหมายครั้งแรกในแคลิฟอร์เนียในปี 1970 และตั้งแต่นั้นมาก็ได้ แพร่กระจายไปทั่วสหรัฐอเมริกาและโลกตะวันตกส่วนมาก ทั้งที่เป็นรูปแบบที่มีพื้นฐานน้อยก็ตาม ดูฟอสเตอร์และฟรืด (Foster and Freed) (1971, บทที่ 1) ลิคเทนสไตน์ (Lichtenstein) (1985)

การหย่าโดยความยินยอมทั้งสองฝ่ายเป็นการเทียบเคียงกฎหมายครอบครัวต่อการเยียวยาทางสัญญาของการปฏิบัติอันเฉพาะเจาะจง เพราะว่าการหย่าโดยความยินยอมทั้งสองฝ่ายต้องการการปฏิบัติตามสัญญาเว้นเสียแต่ว่าจะมีการอนุญาตให้ไม่ทำได้ หากดูอย่างผิวเผินแล้ว ทางแก้ปัญหานี้ดูเหมือนว่ามีพลังมากเพราะว่ามันได้แสดงให้เห็นว่าไม่มีการผิดสัญญาที่มีประสิทธิภาพ (inefficient breaches)⁽⁸³⁾ ไตสามารถเกิดขึ้นได้ ความดึงดูดใจส่วนมากในตอนแรกของการหย่าโดยความยินยอมร่วมกันทั้งสองฝ่ายได้จางหายไปภายใต้การพิจารณาที่พิเคราะห์ยิ่งขึ้น ปัญหาสำคัญก็คือการปฏิบัติโดยเฉพาะเจาะจงไม่ได้มีอยู่อย่างแท้จริงในฐานะการเยียวยาที่บังคับได้ ประการแรก การกระทำมากมายที่คู่สมรสเข้าทำโดยปริยายเป็นสัญญาที่จะปฏิบัติตามไม่สามารถที่จะระบุเป็นการเฉพาะเจาะจงหรือเฝ้าตรวจสอบการกระทำของพวกเขาได้ ประการที่สอง ดังที่ได้เน้นย้ำไปแล้วก่อนหน้านี้ การปฏิบัติหน้าที่ทางการสมรสจะต้องปฏิบัติด้วยความมุ่งมั่นที่แน่นอน และไม่มีศาลใดที่จะประสบความสำเร็จในการบังคับคู่สมรสที่ไม่มีความประสงค์จะปฏิบัติหน้าที่ทางการสมรสในเรื่องความมุ่งมั่นแห่งความรักและการอุทิศตนได้ ดังนั้น ถึงแม้ว่ากฎหมายอาจไม่อนุญาตให้คู่สัญญาซึ่งปรารถนาที่จะผิดสัญญาการสมรสให้หย่าได้โดยปราศจากการอนุญาตของคู่สมรสของตน อย่างไรก็ตามก็ไม่สามารถที่จะบังคับพวกเขาให้ปฏิบัติหน้าที่อย่างจริงจังตามสัญญาได้เช่นกัน

สิ่งนี้ทำให้เป็นประเด็นปัญหาที่เกี่ยวข้องซึ่งขึ้นมาสองประการ กล่าวคือ การผิดสัญญาโดยไม่มีการหย่า และการทำลายซึ่งกึ่งค่าเช่า เพราะกฎหมายสามารถทำได้น้อยที่จะบังคับในหน้าที่สำคัญและบางที่เป็นหน้าที่ที่บีบบังคับมากที่สุดในการสมรส เป็นไปได้ที่คู่สัญญาจะผิดสัญญาขณะที่ยังคงสมรสกันแต่เพียงในนาม หากกลยุทธ์นี้โดยจำเป็นได้กำหนดต้นทุนจำนวนมากโดยเฉพาะเจาะจงแก่คู่สัญญาที่ผิดสัญญา แรงจูงใจก็จะยังคงอยู่กับผู้ทำผิดสัญญาในการที่จะได้รับความยินยอมในการหย่าจากคู่สัญญาฝ่ายที่เสียหายในสัญญา อย่างไรก็ตาม ความเป็นจริงมักจะเป็นกรณีที่คู่สัญญาสามารถผิดสัญญาได้โดยไม่ต้องหย่าโดยที่เก็บเกี่ยวผลกำไรจำนวนมากของการหย่าอย่างต่อเนื่อง ในยุคของเราซึ่งเป็นยุคที่จริยธรรมทางเพศและคุณค่าทางสังคมไม่เคร่งครัดซึ่งชายที่สมรสแล้วสามารถใช้ชีวิตแยกจาก หรืออยู่กับ ภรรยาของเขาได้โดยไม่จำกัดช่วงเวลา โดยปราศจากคู่สัญญาฝ่ายใดก็ตามที่จะจำกัดตนเองอย่างมากต่อกิจกรรมทางสังคมหรือทางเพศของตน

ไม่มีเหตุผลที่ชัดเจนอันใดที่จะเชื่อว่าต้นทุนของการไม่ได้รับการหย่าจะเป็นภาระมากกว่าในคู่สมรสคนใดคนหนึ่ง ไม่ว่าจะเป็นผู้ผิดสัญญาหรือผู้ตกเป็นเหยื่อ ไม่ว่าจะ เป็นภรรยาหรือสามีนั่นเอง ดังนั้น แทนที่จะกำหนดต้นทุนแก่ผู้ผิดสัญญา โดยอุปนัยจากการลดลงของการผิดสัญญาที่ไม่มีประสิทธิภาพในสัญญาการสมรส ซึ่งข้อกำหนดในความยินยอมร่วมกันในการหย่ามีแนวโน้มที่จะก่อให้เกิดการผิดสัญญาที่น้อยกว่าซึ่งสิ้นสุดลงในการหย่า

ถึงแม้ว่าความเป็นไปได้ของการผิดสัญญาโดยไม่มี การหย่าจะบอกโดยนัยว่าต้นทุนในการไม่ได้รับการหย่าไม่ได้มีความเฉพาะเจาะจงต่อผู้ผิดสัญญา หรือไม่ได้เกินไปจากนั้น ความสามารถในการทำลายซึ่งกึ่งค่าเช่า บอกเป็นนัยว่าผลประโยชน์ของการไม่ยินยอมต่อการหย่ามีจำนวนน้อยต่อคู่สัญญาผู้ซึ่งเสียหายจากการผิดสัญญา เพราะว่าการผิดสัญญาการสมรสได้ทำลายมูลค่าอย่างมากในส่วนที่เหลือของสัญญาต่อฝ่ายที่เสียหาย บ่อยครั้งเมื่อมีการผิดสัญญาการสมรส ไม่มีฝ่ายใดที่ต้องการจะให้การสมรสดำเนินต่อไป หากการสมรสไม่ได้มีคุณค่ามากอีกต่อไปต่อคู่สัญญาฝ่ายใดก็ตาม ก็มีแนวโน้มที่ว่าการแบ่งทรัพย์สินนั้นสามารถจัดการได้โดยเป็นความพึงพอใจที่เกิดขึ้นจริง การตกลงดังว่านั้นมีแนวโน้มที่จะแตกต่างอย่างมากจากสิ่งที่จะได้ระบุลงไปตามที่คาดไว้

คู่สมรสที่ผิดสัญญาโดยปกติแล้วไม่เพียงแต่จัดสรรกึ่งค่าเช่าที่คู่สมรสของพวกเขาหา มาได้เท่านั้น แต่แท้จริงแล้วทำลายค่าเช่าต่างๆ (rents) เหล่านั้นด้วย การทำลายนี้จะเกิดขึ้นอย่างเป็นธรรมชาติอันเป็นผลมาจากการผิดสัญญาและไม่จำเป็นต้องเป็นความตั้งใจที่มุ่งประสงค์ของคู่สมรสที่ทำผิดสัญญา มากไปกว่านั้น การทำลายดังกล่าวจะเกิดขึ้นภายใต้ระบบการหย่าฝ่ายเดียวด้วย ปัญหานี้ได้บรรเทาลงในกรณีของการหย่าโดยความยินยอมทั้งสองฝ่าย อย่างไรก็ตาม ในการนี้ผู้ผิดสัญญาได้ผลกำไรโดยการทำลายกึ่งค่าเช่าของคู่สมรสของพวกเขาเอง ข้อกำหนดของความยินยอมร่วมกันได้สร้างแรงจูงใจต่อฝ่ายที่ผิดสัญญาที่จะปฏิบัติด้วยความเลวร้ายกว่าและโดยการนั้นได้ทำลายค่าเช่าจำนวนมากของคู่สมรสของพวกเขา เมื่อกึ่งค่าเช่าถูกทำลายและการสมรสมี

มูลค่าลดลงสำหรับผู้สัญญาที่สุจริต ซึ่งความยินยอมในการหย่าของเขาจึงสามารถได้มาในราคาที่ต่ำกว่าได้¹⁷

เมื่อพิจารณาจุดอ่อนของมาตรฐานการหย่าโดยฝ่ายเดียวและโดยความยินยอมทั้งสองฝ่าย การสมรสที่ไม่สามารถสิ้นสุดได้ ดูเหมือนจะมีคุณสมบัติที่ดีหลายประการ ประการแรก ความเป็นไปได้ของการหย่าที่ไม่มีประสิทธิภาพได้ถูกกำจัดไป ประการที่สอง แรงจูงใจมหาศาลได้ถูกสร้างขึ้นสำหรับการใช้ความใส่ใจมากขึ้นในการเลือกหาคู่สมรส ประการที่สาม เนื่องจากทุกการกระทำในการแสวงหาการหย่าได้ทำลายกิ่งค่าเช่าที่คู่สมรสที่รู้สึกพึงพอใจในการสมรสได้รับ ทำให้การสมรสที่ไม่สามารถสิ้นสุดได้นั้น ดูเหมือนว่ากำจัดการสูญเสียจำนวนมากนี้ไปได้ ประการที่สี่ ไม่มีฝ่ายใดที่มีแรงจูงใจที่จะทำลายค่าเช่า (rents) เพียงเพื่อวัตถุประสงค์ในการได้รับความยินยอมของอีกฝ่ายในการหย่า

ในอีกด้านหนึ่ง มีต้นทุนที่สำคัญของการสมรสที่ไม่สามารถสิ้นสุดได้สองประการ ประการแรก แท้จริงแล้วมีการสิ้นสุดสัญญาอย่างมีประสิทธิภาพ หากกฎหมายต้องการให้คู่สัญญาดำเนินการสมรสต่อไปทั้งๆที่พวกเขาต่างต้องการที่จะสิ้นสุดสัญญาการสมรส การสิ้นสุดการสมรสที่มีประสิทธิภาพอาจเป็นสิ่งที่ต้องเสียสละไป นอกจากความสูญเสียโดยตรงต่อคู่สัญญาจะเป็นแรงบังคับให้ดำเนินการตามสัญญานั้นให้สำเร็จแล้ว คู่สามีภรรยาบางคน ทำที่ดีที่สุดแล้วจะเลิกการสมรส เนื่องจากสัญญาที่ไม่สามารถสิ้นสุดได้ต่างๆเหล่านี้ ไม่ได้มีค่าต่อพวกเขาเหมือนกับการสมรสที่สามารถสิ้นสุดได้ เพราะว่ามีความเป็นไปได้ที่จะผิดสัญญาโดยไม่ได้รับการหย่า ซึ่งจำนวนหนึ่งของต้นทุนที่ได้อภิปรายในย่อหน้าข้างบนและคุณสมบัติที่ดีของการสมรสที่ไม่สามารถสิ้นสุด

---

¹⁷ ในฐานะที่เป็นนักกฎหมายแนวหน้าในเรื่องนี้ ท่านผู้พิพากษานีลได้กล่าวว่า “ถึงแม้ว่าชายที่เปี่ยมไปด้วยพลังได้ผูกสัมพันธ์กับหญิงที่เขาสมรสด้วยเมื่อครั้งที่เขายังหนุ่ม อาจพบว่าเขานั้นรู้สึกเบื่อ ถูกจำกัด และไม่มีความสุข ภรรยาของเขาอาจจะรู้สึกพอใจโดยบริบูรณ์ในการใช้ชีวิต เช่นนั้นจากแรงผลักดันในวัยเด็กที่เห็นว่าเป็นเรื่องของชะตาชีวิต ภายใต้อิทธิพลที่ไม่ถูกจำกัดสำหรับการหย่าซึ่งกลายมาเป็นที่ยอมรับในรัฐส่วนมาก ชายในสภาวะการณ์เหล่านี้สามารถที่จะเริ่มใหม่ได้ อีกครั้งไม่ว่าจะด้วยค่าเลี้ยงดูขั้นต่ำหรือความรับผิดชอบในการสนับสนุนเด็ก ในขณะที่หญิงผู้ซึ่งได้อิงอยู่กับความเสียหายในคำมั่นสัญญาของสังคมซึ่งชีวิตครอบครัวที่มั่นคงสามารถพบว่าเป็นตนเองสิ้นหวังได้อย่างง่ายดายในสภาวะการณ์ทางอารมณ์และทางการเงิน” (นีล (Neely), 1979)

ได้อาจจะพิสูจน์ได้ว่าเป็นการหลอกลวง ถึงแม้ว่ากฎหมายสามารถที่จะป้องกันการหย่าได้ แต่ก็ไม่สามารถที่จะกำหนดและบังคับการปฏิบัติตามสัญญาการสมรสได้ทั้งหมดแต่เป็นเพียงความรู้สึกที่ไม่ใส่ใจ¹⁸ ดังนั้น เหมือนกับในกรณีการหย่าโดยความยินยอมทั้งสองฝ่าย การสมรสที่ไม่สามารถสิ้นสุดได้ ได้อนุญาตให้ใครก็ตาม ผิดสัญญาได้โดยไม่ต้องให้การเยียวยาที่มีประสิทธิภาพต่อฝ่ายที่เสียหาย

ทางเลือกทางกฎหมายอันสุดท้ายมีเพื่อที่จะอนุญาตให้ศาลอนุญาตการหย่าได้โดยดุลยพินิจและที่จะพิจารณาการแบ่งทรัพย์สินโดยอิสระจากความตกลงของคู่สัญญา ศาลจะถูกเรียกเพื่อพิจารณาว่าใครผิดสัญญาและเส้นทางในอนาคตของกิ่งค่าเช่าที่ฝ่ายที่ไม่ได้ผิดสัญญามีสิทธิที่จะคาดหวังก่อนการผิดสัญญาและศาลตัดสินให้พวกเขาด้วยมูลค่าปัจจุบันของเส้นทางในอนาคตนั้น เฉพาะการหย่าที่มีประสิทธิภาพที่คาดไว้จะเกิดขึ้นและความต้องการของทั้งความยุติธรรมและความมีประสิทธิภาพจะได้รับการตอบสนอง

เป็นที่น่าสนใจว่า ความสัมพันธ์ระหว่างการเยียวยานี้และการหย่าโดยความยินยอมของทั้งสองฝ่ายแสดงให้เห็นถึงการย้อนกลับของความคิดที่ขัดแย้งสองกลุ่ม⁽⁸⁴⁾ ตามปกติระหว่างกฎหมายความรับผิดชอบและกฎหมายทรัพย์สิน ในกรณีคดีทางพาณิชย์โดยทั่วไปกฎหมายความรับผิดชอบจะเป็นเครื่องมือที่ทำให้ได้มาน้อยกว่ากฎหมายทรัพย์สินในการทวงคืนสิทธิของฝ่ายที่เสียหาย กฎหมายทรัพย์สินมักจะอนุญาตให้ฝ่ายที่เสียหาย เอาส่วนของผลกำไรที่ฝ่ายที่ผิดสัญญาจะเก็บเกี่ยวจากการผิดสัญญานั้น ในกรณีของการสมรส อย่างไรก็ตาม ด้วยเหตุจากลักษณะส่วนบุคคลของหน้าที่และความสามารถในการทำลายล้างของกิ่งค่าเช่า กฎหมายทรัพย์สิน (ได้แก่ การหย่าโดยความยินยอมทั้งสองฝ่าย) มักจะทำให้ฝ่ายที่เสียหายสูญเสียมากกว่ากฎหมายแห่งความรับผิดชอบ (ดีเนส (Dnes), 1998)

มีเพียงข้อสรุปเดียวในการหย่าโดยคำพิพากษาศาล ซึ่งการพูดนั้นทำได้ง่ายกว่าลงมือกระทำมาก ในการที่จะนำระบบนี้มาใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ศาลจะต้องพิจารณาว่าใครผิดสัญญาและมูลค่าของความเสียหายต่อฝ่ายที่ไม่ได้ผิดสัญญา การพิจารณาการผิดสัญญาเป็น

¹⁸ ในบทความสมรสทั้งหมดของอเมริกัน จูริสฟรุเดนซ์ (มาตรา 52) ไม่มีการอ้างอิงแม้แต่อันใดอันหนึ่งต่อหน้าที่ที่สำคัญของคู่สัญญาต่อการสมรส ที่แห่งเดียวที่หน้าที่ของคู่สมรสมีอยู่คือในการอภิปรายเรื่องการหย่าและการแยกกันอยู่ (มาตรา 24)

อุปสรรคที่สำคัญแต่ได้ถูกลดความสำคัญลงไปโดยอุปสรรคในการระบุความเสียหายในกิ่งค่าเช่าที่เกิดขึ้นจากการผิดสัญญาสมรส มากไปกว่านั้น ค่าเสียหายมักจะมีจำนวนมากกว่าที่ผู้ผิดสัญญาได้รับการพิสูจน์โดยการตัดสิน

10 บทสรุป

การประยุกต์ใช้ของทฤษฎีทั่วไปของสัญญาระยะยาวในการสมรสไม่ได้ให้บทสรุปที่ชัดเจนหรือเป็นไปในเชิงบวกเกี่ยวกับวิธีที่เหมาะสมที่จะกำหนดข้อตกลงการสมรส ลักษณะของหน้าที่ที่มีอยู่ที่คู่สมรสคิดไว้ไม่สามารถให้คำนิยามได้อย่างถูกต้อง แต่การบังคับทางกฎหมายก็เช่นเดียวกัน อย่างไรก็ตามความสำเร็จของการสมรสมักจะกำหนดให้คู่สมรสทั้งสองลงทุนอย่างมากในความสัมพันธ์ ถึงแม้ว่าพวกเขาอาจสามารถที่จะกอบกู้ได้เพียงเล็กน้อยในการลงทุนเดิมหากการสมรสเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ไม่ดี กล่าวให้ยากขึ้นไปอีก บทบาทของชายและหญิงต่างไม่เหมือนกัน ภรรยามักจะเป็นผู้เสียหายมากกว่าจากการหย่า สิ่งที่สามารถทำได้ ถ้าหากมี ในการที่จะประกันความซื่อสัตย์ของข้อตกลงการสมรสระยะยาว ซึ่งนำไปสู่ผลประโยชน์ของคู่สมรสทั้งคู่ อย่างที่คาดไว้คืออะไร ทั้งสัญญาก่อนสมรสและระบอบกฎหมายต่างๆของการหย่าและการแบ่งทรัพย์สินต่างก็ไม่ได้เสนอความหวังมากนักสำหรับกลุ่มคนโดยทั่วไป ดังนั้นจึงเป็นการยากที่จะแนะนำด้วยความเชื่อใดๆด้วยการแก้ปัญหาที่จำกัดความไว้แล้วในปัญหาการสมรส ยังมีอีกหลายประเด็นที่จะกล่าวได้ในมุมมองแบบเก่าซึ่งอิงอยู่กับการลงโทษที่ไม่เป็นทางการและโดยสังคม และความรู้สึกลึกในจริยธรรมอันดีของคู่สัญญาในความคุ้มครองที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในความสัมพันธ์ทางการสมรส